ΕΣΤΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ Κ
ΛΑΥΡΙΩΤ
ΑΥΖΩΝ ΑΡΙΘ.

ΤΟΜΟΣ ΕΚΤΟΣ

1878

[ΙΟΥΛΙΟΣ — ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ]

ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. 6. — ΔΕΔΕΜ. ΦΡ. 8.

ΑΘΗΝΗΣΙ

Γραφεῖον τῆς Ἑ σ τ ί α ς ; Ὁδὸς Σταδίου, 6

1878

Αριθ. 156 – Λεπτὰ εἴκοσι.

ΕΤΟΣ Γ'.

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ἕκτος

Συνδρομὴ ἐτησία: Ἐν Ἑλλάδι γρ. 10. Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ γρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἑκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἐτήσιαι—Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Ἱπποδάμου, 6.

24 Δεκεμβρίου 1878

Τῇ 31 Δεκεμβρίου 1878 λήγει τὸ τρίτον ἔτος τῆς Ἑστίας. Ὅσοι τῶν κυρίων συνδρομητῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσι λαμβάνοντες τὴν Ἑστίαν καὶ κατὰ τὸ τέταρτον ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι πρὸς τὴν διεύθυνσιν αὐτῆς, πρὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου 1879, τὸ τίμημα τῆς συνδρομῆς, ὅπως μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου.

Τὸ Δελτίον δωρεῖται πρὸς τοὺς συνδρομητὰς τῆς Ἑστίας ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς πληρωμῆς τῆς συνδρομῆς.

ΠΑΝΟΜΟΙΟΤΥΠΟΝ ΤΗΣ ΥΠΟΓΡΑΦΗΣ ΤΟΥ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΜΠΕΝΑΡΔΑΚΗ

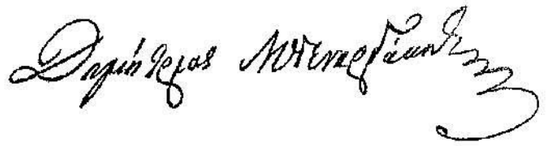

Εἰς τὴν οὐρανομήκη στήλην, ἐφ' ἧς ἀνεγράψησαν τὰ ἀθάνατα ὀνόματα, οἱ Ζωσιμάδαι, Καπλάναι, Βαρβάκαι, Ῥιζάραι, Σίναι, Ἰωνίδαι, Στουρνάραι, Τοσίτσαι, Ἀρσάκαι, Χατζηκώσται, Ζάππαι, Τριανταφυλλίδαι καὶ λοιποὶ μεγάθυμοι εὐεργέται τοῦ ἡμετέρου ἔθνους, δικαίως πρέπει νὰ καταταχθῇ καὶ ἀναγραφῇ καὶ ὁ κλεινὸς γόνος τῆς Κρήτης, Δημήτριος ὁ Μπεναρδάκης.

* * *

Ἀπὸ τοῦ 1850 ἄρχονται αἱ μεγαλοδωρίαι πρὸς τὸ ἔθνος τοῦ Δημητρίου Μπεναρδάκη. Καὶ ὅσα μὲν πλουσίως καὶ ὡς ἱλαρὸς δότης ἐπεδαψίλευσεν εἶναι ἄγνωστα τὰ πλεῖστα οὐ μόνον ἐμοί, ἀλλὰ καὶ αὐτοῖς τοῖς οἰκειοτάτοις. Πρώτη δὲ μεγαλοδωρία, ὧν ἐγὼ οἶδα, εἶναι ἡ ἐξ 120,000 δραχμῶν προσφορὰ τῷ 1854, ὅτε κατῆλθεν εἰς τὸν ἄκαιρον ἐκεῖνον ἀγῶνα ἡ πατρίς. Δευτέρα μεγαλοδωρία εἶναι ἡ μετὰ ταῦτα προσφορὰ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον πρὸς ἔκδοσιν Ἑλληνικῆς βιβλιοθήκης· ἀλλ' ἀντὶ ταύτης εἰς πέρας ἤχθη ἡ διακόσμησις τοῦ λαμπροῦ οἰκοδομήματος τοῦ Πανεπιστημίου. Συμποσοῦται ἡ μεγαλοδωρία αὕτη εἰς 150,000 δραχμάς. Τρίτη μεγαλοδωρία εἶναι αἱ 250,000 δραχμαὶ πρὸς ἀνέγερσιν ἐθνικοῦ Μουσείου. Τετάρτη μεγαλοδωρία εἶναι ἡ πληθὺς τῶν ὑποτρόφων, οὓς καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἐπὶ πολλὰ ἔτη καὶ γενναίως συνετήρησεν. Ἀξιοσημείωτος δὲ ἡ διατήρησις ἐν τῇ Ῥιζαρείῳ Σχολῇ δέκα ὑποτρόφων ἐκ Κρήτης, ἵνα χρησιμεύσωσιν ὡς ἱερεῖς καὶ διδάσκαλοι εἰς τὴν ἀναξιοπαθοῦσαν πατρίδα του. Πέμπτη μεγαλοδωρία εἶναι ἡ μυριὰς τῶν ὅπλων, δι' ὧν ὡπλίσθη ἡ Ἐθνοφυλακὴ καὶ ἔσωσε κατὰ τὴν μεσοβασιλείαν (1862) τὴν Ἑλλάδα. Ἕκτη μεγαλοδωρία εἶναι ἡ ἁδροτάτη δαπάνη ἀνέγερσις τοῦ ἐν Πετρουπόλει περικαλλεστάτου ναοῦ τῆς ἑλληνικῆς κοινότητος, ἵν' ἀντηχῇ ἐν αὐτῷ ἡ μελίρρυτος καὶ θεία γλῶσσα τῶν πατέρων ἡμῶν, καὶ τηρῆται στενὸς ὁ σύνδεσμος τῶν τέκνων τῆς φίλης πατρίδος.

Μικρόν τι πρὶν σημάνῃ ἡ μεγάλη ὥρα τῆς Κρήτης (1867) κατεστράφη τὸ μέγιστον μέρος τῆς περιουσίας τοῦ φιλογενεστάτου ἀνδρός. Ἔχω πλήρη πεποίθησιν, ὅτι, ἂν μὴ συνέβαινε αὐτῷ ἡ δεινὴ αὕτη συμφορά, ἤθελε προσενέγκει εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πατρίδα Κρήτην περισσότερα μόνον αὐτός, ἢ ὅσα πάντες ὁμοῦ οἱ ὁμογενεῖς καὶ σύμπασα ὁμοῦ ἡ Ἑλλάς!

[Ἐκ τοῦ λόγου τοῦ ἐκφωνηθέντος ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τῆς Θεολογίας Ῥομπότου κατὰ τὸ τελεσθὲν μνημόσυνον ὑπὸ τοῦ Πανεπιστημίου ὑπὲρ τοῦ Δ. Μπεναρδάκη.]

1. Δὲν ἠδυνήθην νὰ ἐξακριβώσω πόσα προσήνεγκεν ὁ μεγαλόδωρος; ἀνὴρ εἰς τὸ ἐν Σύρῳ Ὀρφανοτροφεῖον, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ. Ἤκουσα δὲ ὅτι ἐν Ταϊγανίῳ, τῇ δευτέρᾳ πατρίδι, ἀναρίθμητα ὅσα προσήνεγκεν. Εἰς δὲ τὸ ἐν Ἀθήναις Ὀρφανοτροφεῖον προσήνεγκεν 80,000 δρ. Δι' ἄδρας δὲ δαπάνης διετήρησεν ἑλληνικὸν σχολεῖον ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Τραπεζοῦντος τοῦ Ποντου.

ΟΛΙΒΕΡ ΤΟΥΙΣΤ

Ἐκ τῶν τοῦ Καρόλου Δίκενς.

Συνέχεια ἰδε σελ. 802.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΒ'

Ὁ Ἀπαγωλιαδεὰς τὴν ἔχει κακά.

«Ὥστε ποῦ λέμε, τοῦ λόγου σας εἶσθε ὁ φίλος σας; εἶπεν ὁ Κλαίυπολ, ὁ ἄλλως Μπόλτερ, ὅτε δυνάμει τοῦ μετὰ τοῦ Φέιγγιν συναφθέντος συμβολαίου μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἰουδαίου. Τί κουτὸς ὁποῦ εἶμαι! Ἔπρεπεν ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ νὰ το συλλογισθῶ.

— Κάθε ἄνθρωπος εἶναι φίλος τοῦ ἑαυτοῦ του, ἀγαπητέ μοι, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος, καὶ δὲν ἠμπορεῖ νὰ εὕρῃ καλλίτερον φίλον. Ὑπάρχουσι μερικοὶ ὁποῦ λέγουσι πῶς ὁ ἀριθμὸς τρία εἶναι μαγικὸς ἀριθμός, ἄλλοι πῶς ὁ ἑπτά, ἐγὼ ὅμως λέγω πῶς οὔτε τὸ ἕνα οὔτε τὸ ἄλλο. Ὁ καλλίτερος ἀριθμὸς εἶναι ὁ ἀριθμὸς ἕνας.

— Ἄ, χά! ἀνεφώνησεν ὁ Μπόλτερ. Ζήτω ὁ ἀριθμὸς ἕνας.

— Εἰς μικρὰν συντροφίαν, καθὼς τὴν ἰδικήν μας, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος, διότι ἔκρινεν ἀναγκαῖον νὰ παράσχῃ αὐτῷ ἐξηγήσεις τινας προκαταβολικῶς, ὁ ἀριθμὸς ἕνας ἐφαρμόζεται εἰς ὅλους· δηλαδὴ δὲν πρέπει νὰ θεωρήσῃς ποτὲ τὸν ἑαυτόν σου ὡς ἀριθμὸν ἕνα, χωρὶς νὰ συμπεριλάβῃς κ' ἐμὲ, καὶ χωρὶς νὰ κάμῃς τὸ αὐτὸ δι' ὅλους.

— Ὦ! διάβολε! ἐπεφώνησεν ὁ Μπόλτερ.

— Καταλαμβάνετε, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰουδαῖος, μὴ δοὺς προσοχὴν εἰς τὴν διακοπήν, ὅτι εἴμεθα τόσῳ συνδεδεμένοι μεταξύ μας, τόσῳ συνδεδεμένοι ἀπὸ τὰ συμφέροντά μας, ὥστε δὲν ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ ἀλλέως. Παραδείγματος χάριν, συμφέρον ἰδικόν σου εἶναι νὰ φροντίσῃς διὰ τὸν ἑαυτόν σου.

— Σωστά!

— Λοιπὸν, δὲν ἠμπορεῖς νὰ φροντίσῃς διὰ τὸν ἑαυτόν σου, ἀριθμὸς ἕνα, χωρὶς συγχρόνως νὰ φροντίσῃς καὶ διὰ τὸν ἑαυτόν μου, ἀριθμὸς πάλιν ἕνα.

— Ἀριθμὸς δύο, θέλετε νὰ εἰπῆτε, ὑπέλαβεν ὁ Μπόλτερ, ὅστις ἦτο λίαν ἐγωϊστής.

— Ὄχι, ὄχι! ἀνεφώνησεν ὁ Ἰουδαῖος· καὶ ἐμένα πρέπει νὰ θεωρῇς ὡς ἄλλον ἑαυτόν σου.

— Νά σας εἰπῶ, εἶπεν ὁ κύριος Μπόλτερ· εἶσθε ἄνθρωπος καθὼς πρέπει καὶ σᾶς ἀγαπῶ πολύ. Ἀλλὰ τόσῳ στενοὶ φίλοι, κατὰ πῶς λές, δὲν εἴμαστε θαρρῶ ἀκόμη.

— Ἄκουσε, παρακαλῶ, μίαν στιγμὴν, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος ὑψώσας τοὺς ὤμους καὶ τείνας τὰς χεῖρας. Ἔκαμες ἕνα πρᾶγμα πολὺ εὔμορφον καὶ διὰ τὸ ὁποῖον σ' ἐπαινῶ πολύ· ἀλλ' αὐτὸ τὸ πραγματάκι ἠμπορεῖ ἐξαίρετα νὰ γίνῃ αἰτία νὰ σου φορέσουν εἰς τὸν λαιμὸ ἕνα λαιμοδέτη, ὁποῦ εὐκολώτατα σφίγγει καὶ πολὺ δύσκολα λύεται... τὸ σχοινὶ τῆς κρεμάλας μὲ ἄλλους λόγους.»

Ὁ Μπόλτερ ἔφερεν ἀκουσίως τὴν χεῖρα εἰς τὸν λαιμοδέτην του, ὡς εἰ ἠσθάνθη αἰφνιδίως ὅτι τὸν ἔσφιγγε καὶ διὰ νευμάτων μᾶλλον παρὰ διὰ λόγων ἔδειξεν ὅτι κατενόησε πληρέστατα τὸ πρᾶγμα.

«Ἡ κρεμάλα, φίλτατέ μοι, ἡ κρεμάλα, ἐξηκολούθησεν ὁ Φέιγγιν, εἶναι ἕνα πολὺ ἄσχημο παλοῦκι, ὁποῦ ἔχει εἰς τὴν κορυφὴ ἕνα ἄλλο παλοῦκι μικρότερο. Εἰς αὐτὸ τὸ μικρότερο ἄφησαν τὰ κῶλα πολλὰ καλὰ καὶ ἄξια παλληκάρια διὰ μερικὰς αἰτίας ὄχι διαφορετικὰς ἀπὸ τὸ κατόρθωμά σου. Ὁ ἀριθμός σου ἕνα λοιπὸν πρέπει νὰ ἦναι, νὰ στέκῃς εἰς τὸν ἴσιον δρόμον καὶ εἰς ὅσον ἠμπορεῖς μεγαλειτέραν ἀπόστασιν ἀπὸ αὐτὸ τὸ παλοῦκι.

— Βέβαια, ἐταράλισεν ὁ Μπόλτερ, ἀλλὰ διατί νὰ λέγετε τέτοια πράγματα;

— Μόνον διὰ νὰ σε κάμω νὰ καταλάβῃς αὐτὰ ὁποῦ θὰ σου εἴπω, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος συνοφρυωθείς. Ἐὰν ζῇς χωρὶς κανένα κίνδυνον, τοῦτο θὰ το ὀφείλῃς εἰς ἐμὲ, καὶ ἐγὼ πάλιν διὰ νὰ κάμνω μερικαὶς δουλειαὶς μου θὰ ἔχω τὴν ἀνάγκην τῆς συνδρομῆς σου. Τὸ πρῶτον εἶναι ὁ ἀριθμός σου ἕνας, τὸ δεύτερον ὁ ἰδικός μου ἀριθμὸς ἕνας. Ὅσῳ περισσότερον ἐκτιμᾷς τὸν ἰδικόν σου, τόσῳ περισσότερον πρέπει νὰ περιποιῆσαι τὸν ἰδικόν μου. Αὐτὸ ἴσα ἴσα σοῦ ἔλεγα εἰς τὴν ἀρχήν· ὁ ἀριθμὸς ἕνας μᾶς σώζει ὅλους καὶ χωρὶς αὐτὸν ὅλοι θὰ ἤμεθα χαϋμένοι.

— Ἀλήθεια, αὐτὸ εἶναι σωστό, εἶπεν ὁ Μπόλτερ σύννους· τί γρηὰ ἀλουποῦ ὁποῦ εἶσθε!»

Ὁ κύριος Φέιγγιν εἶδε λίαν εὐχαρίστως ὅτι ἡ τιμητικὴ αὕτη ἀναφώνησις δὲν ἦτο χυδαία κολακεία, ἀλλ' ἔκφρασις ἐνδομύχου θαυμασμοῦ τοῦ νεοσυλλέκτου ἐπὶ ταῖς σατανικαῖς αὐτοῦ δολοπλοκίαις. Κατενόησε δ' ὅτι ἄριστον ἦτο νὰ ἐξακολουθήσῃ ὑποθάλπων ἐν αὐτῷ τοιαῦτα αἰσθήματα. Πρὸς ἐπίτευξιν δὲ τοῦ σκοποῦ τούτου παρέστησεν αὐτῷ τὸ μέγεθος καὶ τὴν ἔκτασιν τῶν κερδοσκοπικῶν του ἐπιχειρήσεων, ἀναμιγνύων τὴν ἀλήθειαν μετὰ τοῦ ψεύδους, ὅπου ἡ ἀνάγκη ἀπῄτει τοῦτο· μετὰ τοσαύτης δὲ τέχνης ἐνήργησεν, ὥστε τὸ πρὸς αὐτὸν σέβας τοῦ κυρίου Μπόλτερ ἐπηύξησε καταπληκτικῶς, σέβας ὅμως συγκεκερασμένον μετά τινος φόβου, ἀναγκαίου λίαν εἰς ἐξυπηρέτησιν τῶν σχεδίων τοῦ ἀξιαγάστου γέροντος.

«Ἡ ἀμοιβαία αὐτὴ ἐμπιστοσύνη, βλέπεις, μὲ ἀποζημιώνει διὰ τὰς μεγάλας ζημίας, ὁποῦ μοῦ συμβαίνουν. Χθὲς τὸ πρωΐ, παραδείγματος χάριν, ἐστερήθηκα τὸ δεξί μου χέρι, τὸν καλλίτερόν μου σύντροφον.

— Τί, ἔφυγε; ἠρώτησεν ὁ κύριος Μπόλτερ.

— Χωρὶς νὰ το θέλῃ καθόλου, ἀπεκρίνατο ὁ Φέιγγιν. Τὸν κατηγόρησαν πῶς ἔχωσε τὰ χέρια του εἰς ξέναις τσέπαις, διὰ νὰ κλέψῃ τάχα, καὶ πῶς εἶχε κλεμμένη μίαν ἀσημένια ταμπακέρα, ὁποῦ ἠθελαν ἐπάνω του· καὶ φαντάσου, φίλε μου, αὐτὴ ἡ ταμπακέρα ἦταν ἰδική του, καταδική του, διότι πίνει ταμπάκο, εἶναι ἀδυναμία του αὐτό. Θὰ δικασθῇ σήμερα, διότι πιστεύουν πῶς γνωρίζουν ἐκεῖνον, τοῦ ὁποίου εἶναι ἡ ταμπακέρα. Ἄ! τί νὰ σου εἰπῶ, αὐτὸς ἀξίζει πενῆντα χρυσαῖς ταμπακέραις καὶ εὐχαρίστως θὰ ἔδινα τόσαις, ἂν ἠμποροῦσα νὰ τον πάρω πίσω. Ἐπιθυμοῦσα νὰ τον ἐγνώριζες, ἀγαπητέ μοι. Ἀπανωλαδιᾶς μὲ τῶνομα!

— Ἐλπίζω ὅμως πῶς θὰ τον γνωρίσω κατόπιν,—ἢ ὄχι;

— Πολὺ ἀμφιβάλλω, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰουδαῖος στένων. Ἂν δὲν παρουσιάσουν νέας ἀποδείξεις ἐναντίον του, θὰ τον ἔχωμεν ἐπίσω ὕστερα ἀπὸ ἓξ ἢ ὀκτὼ ἑβδομάδας· ἀλλέως θὰ τον στείλουν ἄναυλα. Εἰξεύρουν πόσον εἶναι τεχνίτης καὶ ἴσως θὰ τον κάμουν ἰσόβιον συνταξιοῦχον, οὔτε περισσότερο οὔτε ὀλιγώτερο.

— Νὰ τον στείλουν ἄναυλα, συνταξιοῦχον, τί θὰ εἰποῦν αὐτά; Καὶ διατί νὰ λέγετε πράγματα ὁποῦ δὲν ἠμπορῶ νὰ καταλάβω.»

Ὁ Φέιγγιν ἡτοιμάζετο νὰ τῷ ἀποκριθῇ ὅτι αἱ μυστηριώδεις ἐκεῖναι ἐκφράσεις, μεταφραζόμεναι εἰς χυδαίαν γλῶσσαν, ἐσήμαινον καταδίκην εἰς διὰ βίου ἐξορίαν· ἀλλ' ἡ συνομιλία διεκόπη διὰ τῆς ἐλεύσεως τοῦ κὺρ Μπέιτς, ὅστις εἰσῆλθε τὰς χεῖρας ἔχων ἐντὸς τῶν θυλακίων τῶν περισκελίδων του, τοσούτῳ σκυθρωπός, ὥστε μόνη ἡ ὄψις τῆς φυσιογνωμίας του ἠδύνατο νὰ κινήσῃ πάντα εἰς γέλωτα.

«Ἐτελείωσε, Φέιγγιν, εἶπεν ὁ Τσάρλυ, μετὰ τὴν ἀπαιτουμένην παρουσίασιν εἰς αὐτὸν τοῦ νέου συντρόφου.

— Τί ἐννοεῖς; ἠρώτησε τρέμων ὁ Ἰουδαῖος.

— Εὑρέθη ἐκεῖνος ὁποῦ εἶχε τὴν ταμπακέρα καὶ δύο ἢ τρεῖς μάρτυρες κατέθεσαν ὑπὲρ αὐτοῦ, ὥστε ὁ Ἀπανωλαδιᾶς ἂς ἑτοιμάζεται διὰ ταξεῖδι. Δὲν μοῦ μένει παρὰ νὰ βάλλω πένθος εἰς τὸ καπέλλο μου καὶ νὰ φορέσω μαῦρα, διὰ νὰ 'πάγω νὰ ἰδῶ ὅταν θὰ τον μπαρκάρουν. Ποῖος νὰ το ἔλεγεν αὐτό! ὁ Τζὰκ Ντώκινς.... ὁ διάβολος ὁ Ντώκινς!... ὁ Ἀπανωλαδιᾶς! νὰ την πάθῃ γιὰ ἕνα παληοφυλακτὸ τοῦ φλόμου!...[1] Ποτὲ δὲν ἐπίστευα πῶς θὰ ἔκαμνεν αὐτὸ τὸ ταξεῖδι, ἂν δὲν ἐλάδωνε τοὐλάχιστον ἕνα χρυσὸ κρεμμύδι μὲ τὸ κρεμαστάρι καὶ τὰ μπιχλιμπίδια του![2] Νὰ ἔπερνε τοὐλάχιστον ὅλα τὰ πέταλα καὶ τὰ 'μάτια τῆς ἀλεποῦς[3] κάνενὸς γέρου, θὰ ἐταξείδευε 'σὰν ἄνθρωπος!... Ἀλλὰ ἔτσι.... χωρὶς δόξα καὶ τιμή!»

Οὕτω παθητικώτατα ἐκδηλώσας τὰ ὀδυνηρὰ αὐτοῦ αἰσθήματα περὶ τῆς τύχης τοῦ δυστήνου φίλου του, ὁ κὺρ Μπέιτς, κατηφὴς καὶ ἄπελπις, ἐκάθησε.

«Τί τσαμπουνᾶς αὐτοῦ σὺ, χωρὶς τιμὴ καὶ δόξαν! ἀνεφώνησεν ὁ Φέιγγιν, ἰδὼν ὀργίλως τὸν μαθητήν του. Δὲν ἦταν πάντα ὁ πρῶτος ὅλων σας.... ἠμπόρεσε ποτὲ κανεὶς ἀπὸ σᾶς νὰ τον φθάσῃ εἰς τὴν ἐξυπνάδα καὶ τὴν καπατσοσύνη; ἔ;

— Ὄχι κανείς! ἀπεκρίνατο ὁ Μπέιτς, οὗ ἡ φωνὴ προέδιδε τὸ βαθὺ τῆς ψυχῆς ἄλγος,

— Τότε λοιπὸν τί φαφλατίζεις; ὑπέλαβεν ὁ Ἰουδαῖος. Τί κλαουνίζεις ἔτσι;

— Καὶ δὲν πρέπει νὰ σκάῃ κανένας ἀπὸ τὸ κακό του, ἀπεκρίνατο πικρῶς ὁ Μπέιτς, ποῦ τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν θὰ φανερωθῇ εἰς τὸ δικαστήριον, καὶ ποῦ κανεὶς δὲν θὰ μάθῃ οὔτε τὸ 'μισὸ ἀπὸ ὅ τι ἀξίζει! Πῶς θὰ τον περάσουν εἰς τὰ κατάστιχα τῆς Νηουγκαίητ;... 'μπορεῖ μάλιστα καὶ νὰ μή τον περάσουν καθόλου! Ἀλλοί! ἀλλοί! εἶναι νὰ σκαρταδιάσῃ' κανείς.

— Ἄ! 'σὰν εἶναι ἔτσι ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα, εἶπεν ὁ Ἑβραῖος. Καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν Μπόλτερ μὲ ἦθος θριαμβικόν—Βλέπεις, ἀνεφώνησε, πόσον ὑπερήφανοι εἶναι διὰ τὴν τέχνην των! Ἔ! τί ὡραῖο πρᾶγμα εἶναι!»

Ὁ κύριος Μπόλτερ διὰ κλίσεως τῆς κεφαλῆς ἐφάνη συμμερισθεὶς τὸν ἐνθουσιασμὸν τοῦ Ἰουδαίου, οὗτος δὲ ἀφ' οὗ ἐθεώρησεν ἐπί τινας στιγμὰς μετὰ προφανοῦς εὐαρεσκείας τὴν θλῖψιν τοῦ Τσάρλυ Μπέιτς, ἐπλησίασε, καὶ κτυπήσας αὐτὸν θωπευτικῶς εἰς τὸν ὦμον,

«Μὴ χολοσκάζῃς ἔτσι, Τσάρλυ, εἶπε παραμυθητικῶς. Θὰ μαθητευθῇ αὐτὸ, μεῖνε ἥσυχος. Ὅλος ὁ κόσμος θὰ μάθῃ μίαν ἡμέραν τί ἦταν καὶ δὲν θὰ 'ντροπιάσῃ τοὺς παλαιούς του συντρόφους καὶ τὸν γέρο-δάσκαλό του! Καὶ ἔπειτα εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν, τί τιμή, Τσάρλυ! τόσῳ νέος καὶ νὰ τον στείλουν ἐξορία!

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια· εἶναι τιμή του, εἶπεν ὁ Τσάρλυ, παρηγορηθεὶς μικρόν.

— Δὲν θὰ τοῦ λείψῃ τίποτε, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰουδαῖος· θὰ ζῇ μέσα εἰς τὸ φρέσκο[1] 'σὰν ἀρχοντόπουλο· θὰ ἔχῃ καθημερινῶς τὴν μπίρα του, καὶ πάντα λιανὰ 'ς τὴν τζέπη, γιὰ νὰ παίζῃ κορῶνα ἢ γράμματα, ἂν δὲν ἠμπορῇ νὰ τα ἐξοδέψῃ ἀλλοιῶς.

— Ἀλήθεια, δὲν θὰ του λείψῃ τίποτε; ἀνεφώνησεν ὁ Μπέιτς.

— Ὦ, αὐτὸ ἐννοεῖται! Ἐπιθυμῶ νὰ ἔχῃ ὅτι τοῦ χρειασθῇ, ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος· ἐν πρώτοις θὰ του 'βροῦμεν ἕνα σερέτη,[3] Τσάρλυ· ἕνα ποῦ νἆναι κομματάκι καραγκιόζης, γιὰ νὰ βάλῃ ἕνα λόγον, ποῦ νὰ τον ἰδοῦμε τυπωμένον μὲ τὸ ὄνομά του εἰς τὰς ἐφημερίδας. Θὰ γράφουν: Ἀπανωλαδιᾶς (ἱλαρότης εἰς τὸ ἀκροατήριον) καὶ 'παρακάτω (οἱ ἔνορκοι ἔμειναν ξεροὶ 'ς τὰ γέλοια.) Ἔ, ἔ! Τσάρλυ!

— Ἄ, χά! τί νόστιμο ὁποῦ θὰ ἦναι! Πῶς θὰ τους κοροϊδέψῃ οὔλους! Ἔ!

— Ἀμμὴ θὰ τους ἀφήσῃ καὶ δὲν θὰ τους κοροϊδέψῃ, ἀνεψιόκα!

— Ὅσῳ γι' αὐτὸ ἔννοια σου, ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ Τσάρλυ. Ἔχει αὐτὸς ῥάμματα γιὰ τὴν γουνά τους.

— Μοῦ φαίνεται 'σὰν πως νὰ τον βλέπω τώρα, ἀνεφώνησεν ὁ Ἰουδαῖος, βλέπων ἀσκαρδαμυκτὶ τὸν μαθητήν του.

1. Ἐλεεινὴ καπνοθήκη.
2. Ἂν δὲν ἐλλείπτε καὶ ἓν χρυσοῦν ὡρολόγιον, μετὰ τῆς ἁλύσεως καὶ ὅλων τῶν κοσμημάτων αὐτοῦ.
3. Τὰ τάληρα καὶ τὰ χρυσᾶ νομίσματα.

1. Νὰ παραφρονήσῃ.
2. Εἰς τὴν φυλακήν.
3. Δικηγόρου.

— Ἀμμὴ ἐγώ! Ἄ, χά! Καὶ ἐγὼ μοῦ φαίνεται πῶς τὸν βλέπω, εἶπεν ὁ Τσάρλυ Μπέιτς. Οὔλαις αὐταῖς ἡ περροῦκες ποῦ κάθονται μὲ τὴν πόζα τους, καὶ ὁ Τζὰκ Ντώκινς νὰ τους 'μιλῇ, 'σὰν νὰ ἤτανε ὁ γυιὸς τοῦ προέδρου. Ἀχαχά!»

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ Ἰουδαῖος τοσοῦτον ἐπιτηδείως ἐκέντησε τὴν φαντασίαν τοῦ νεαροῦ φίλου του, ὥστε οὗτος ἐν ᾧ πρότερον ἐθρήνει τὴν τύχην τοῦ Ἀπανωλαδιᾶ, νῦν ἐθεώρει αὐτὸν ὡς τὸν πρωταγωνιστὴν ἀστειοτάτης κωμῳδίας, καὶ ἀνυπομόνως ἐκαραδόκει τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἔμελλε νὰ ἴδῃ τὸν παλαιὸν σύντροφόν του ἀναπτύσσοντα ὅλα τὰ προτερήματά του.

«Πρέπει ὅμως ἢ οὕτως ἢ ἄλλως νὰ εὕρωμεν τρόπον νὰ πληροφορηθῶμεν τί κάμνει σήμερα, εἶπεν ὁ Φέιγγιν. Τί νὰ κάμωμεν;

— Νὰ 'πάγω ἐγώ; ἠρώτησεν ὁ Μπέιτς.

— Ὄχι, δι' ὅλον τὸν κόσμον δὲν πρέπει νὰ ὑπάγῃς σύ. Τρελὸς εἶσαι! νὰ 'πᾷς λές, βρὲ κουτεντέ, καὶ νὰ χωθῇς ἐκεῖ ποῦ.... Ὄχι, ὄχι! φθάνει ποῦ ἐχάσαμεν τὸν ἕνα.

— Δὲν σκέπτεσαι βέβαια νὰ 'πᾷς τοῦ λόγου σου; ἠρώτησεν ὁ Τσάρλυ, ἰδὼν αὐτὸν κακεντρεχῶς.

— Δὲν θὰ ὠφελοῦσε τίποτε αὐτό! ἀπεκρίνατο ὁ Φέιγγιν, σείσας τὴν κεφαλήν.

— Τότε λοιπὸν γιατί δὲν στέλνεις αὐτὴν τὴν ρεμοῦντα; ἠρώτησεν ὁ Μπέιτς, ἐπιθεὶς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Νῶε. Αὐτὸν κάνεις δὲν τὸν γνωρίζει.

— Τῷ ὄντις, ἂν θέλῃ... εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος.

— Ἂν θέλῃ; ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ Τσάρλυ. Καὶ γιατί νὰ μὴ θέλῃ;

— Δὲν εἰξεύρω, εἶπεν ὁ Φέιγγιν, στραφεὶς πρὸς τὸν Μπόλτερ· δὲν εἰξεύρω πραγματικῶς ἂν....

— Ἄ! δηλαδὴ εἰξεύρετε καλὰ, ὑπέλαβεν ὁ Νῶε, ὀπισθοχωρήσας καὶ σείσας ἀνησύχως τὴν κεφαλήν. Ὄχι· δέν μου ἀρέσει αὐτό· δὲν εἶναι δική μου δουλειά.

— Μπᾶ! ἀνεφώνησεν ὁ Μπέιτς, ἰδὼν περιφρονητικῶς τὸν Νῶε, μὴ θαρρεῖς πῶς δουλειά σου εἶναι νὰ το κόβῃς λάσπη ὅταν βλέπῃς σκοῦρα τὰ πράγματα καὶ νὰ ζητῇς τὸ μερτικό σου ὅταν 'πᾶνε πρίμα; Αὐτὴ εἶναι ἡ δουλειά σου;

— Δὲν ἔχω νὰ σου δώσω λόγο, ὑπέλαβεν ὁ Μπόλτερ. Καὶ μὴ παίρνῃς τόπῳ θάρρος μὲ τοὺς ἀνωτέρους σου, τσακπίνη, γιατὶ σοῦ τὴν ἔτριψα τὴν μούρη!»

Ἀλλ' ὁ κὺρ Μπέιτς ἀκούσας τὴν φοβερὰν ἀπειλὴν ἀνεκάγχασε τοσοῦτῳ θορυβωδῶς, ὥστε ὁ Φέιγγιν ἐδέησε νὰ περιμείνῃ ὀλίγον διὰ νὰ μεσολαβήσῃ καὶ νὰ πείσῃ τὸν Μπόλτερ, ὅτι οὐδένα διέτρεχε κίνδυνον μεταβαίνων εἰς τὴν ἀστυνομίαν, διότι τὰ ἄθλά του δὲν ἐγένοντο ἀκόμη γνωστὰ, καὶ ὁπωσδήποτε ἐν τῇ ἀστυνομίᾳ θὰ ἦτο ἀσφαλέστερος ἀπὸ πᾶν ἄλλο μέρος, ἐπειδὴ εἰς οὐδενὸς τὸν νοῦν θὰ ἐπήρχετο ἡ ἰδέα ὅτι ἔτρεχε νὰ ζητήσῃ ἄσυλον ἐκεῖ.

Τὰ ἐπιχειρήματα ταῦτα καὶ πρὸ πάντων ὁ φόβος, ὃν ἐνέπνεεν αὐτῷ ὁ Ἰουδαῖος, κατέπεισαν τὸν Μπόλτερ, συγκατανεύσαντα νὰναλάβῃ τὴν ἐντολήν. Μεταμφιεσθεὶς τῇ συνδρομῇ τοῦ Ἰουδαίου εἰς καρραγωγέα, ἔλαβε πάσας τὰς ἀναγκαίας πληροφορίας, καὶ ἐξῆλθε συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Τσάρλυ Μπέιτς. Οὗτος ὡδήγησεν αὐτὸν μέχρις ὁδοῦ τινος πλησίον τοῦ ἀστυνομικοῦ καταστήματος, καὶ περιγράψας λεπτομερέστατα αὐτῷ τὸ κατάστημα, καὶ συμβουλεύσας τίνι τρόπῳ ὤφειλε νὰ προσενεχθῇ, τῷ εἶπεν ὅτι θὰ τὸν περιμένῃ εἰς τὸ αὐτὸ μέρος.

Ὁ Νῶε Κλαίυπολ λοιπὸν, ἀκολουθῶν πιστῶς τὰς συμβουλὰς καὶ ὁδηγίας τοῦ ἀξιοτίμου συναδέλφου, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ῥυπαρὰν αἴθουσαν τοῦ ἀκροατηρίου τοῦ πταισματοδικείου, ἔνθα συνωθεῖτο πλῆθος ἀποβρασμάτων τῆς κοινωνίας. Τὸν Τζὰκ Ντώκινς ὅμως δὲν ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ· ἐπὶ τοῦ θρανίου τῶν κατηγορουμένων ἐκάθηντο δύο γυναῖκες, αἵτινες ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ὁσάκις ἐτύγχανον εὐκαιρίας, ἀντήλλασσον βλέμματα συνεννοήσεως καὶ χαιρετισμοὺς μετά τινων ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ φίλων των.

Περιέμεινε λοιπὸν ὀλίγα λεπτὰ μέχρις οὗ ἀμφότεραι αἱ γυναῖκες κατεδικασθεῖσαι ἀπήχθησαν τῆς αἰθούσης. Ταύτας διεδέξατο ἕτερος κατηγορούμενος, ὃν πάραυτα ὁ Νῶε ἀνεγνώρισεν ὡς τὸν Ἀπανωλαδιᾶν.

Καὶ ἦτο πράγματι οὗτος· εἰσῆλθε δ' ἡσύχως εἰς τὴν αἴθουσαν, ἀνεστραμμένας ἔχων ὡς συνήθως τὰς χειρίδας τοῦ ἐνδύματός του, τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ἔχων ἐν τῷ θυλακίῳ τῶν περισκελίδων του, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς κρατῶν τὸν πῖλόν του. Ἐβάδιζεν αὐθαδῶς πρὸ τοῦ δεσμοφύλακος, καὶ καθήσας εἰς τὸ θρανίον τοῦ κατηγορουμένου, ἠρώτησεν εὐκρινῶς καὶ μεγαλοφώνως, ἐν τίνι δικαιώματι ἔφερον αὐτὸν εἰς τὴν ἀτιμωτικὴν ἐκείνην θέσιν.

«Θὰ σωπάσῃς; εἶπεν ὁ δεσμοφύλαξ.

— Μήπως δὲν εἶμαι πολίτης Ἄγγλος; ἀνεφώνησεν ὁ Ἀπανωλαδιᾶς; Ποῦ εἶναι αἱ ἐλευθερίαι μου;

— Μὴ φοβᾶσαι, καὶ ὕστερα ἀπὸ 'λίγο θὰ χορτάσῃς ἀπὸ ἐλευθερίας, ἀπεκρίνατο ὁ δεσμοφύλαξ.

— Θὰ ἰδοῦμε λοιπὸν, ἂν μοῦ πειράξετε τὰς ἐλευθερίας μου, τί θὰ διατάξῃ ὁ ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν νὰ κάμουν τὰ *μερὶ*,[1] ἐξηκολούθησεν ὁ Τζὰκ Ντώκινς. Τώρα λοιπὸν, περὶ τίνος πρόκειται; Θὰ σας εἶμαι λίαν ὑπόχρεως, κύριοι δικασταὶ, ἂν εὐαρεστηθῆτε νὰ ξεμπερδέψετε γρήγορα αὐτὴν τὴν μικρὴ δουλειά, ἀντὶ νὰ κάθεσθε μὲ τὴν μούρη σκυμμένη καὶ νὰ διαβάζετε

1. Δικασταί.

ἐφημερίδες. Ἔχω νὰνταμώσω ἕνα κύριον εἰς ἓν μέρος, καὶ ἐπειδὴ εἶμαι ἄνθρωπος ἀκριβὴς εἰς τὸν λόγον μου, θὰ φύγῃ χωρὶς ἀμφιβολίαν, ἂν δὲν εὑρεθῶ ἐκεῖ ἀποῦντο 'ς τὴν ὥρα· καὶ ἠμπορεῖ νὰ σας κάμῃ κάνεις ἀγωγὴν ἀποζημιώσεως... ἀλλ' ἂς κουρεύεσθε!»

Ὁ Ἀπανωλαδιᾶς ἠρώτησε τότε τὸν δεσμοφύλακα πῶς ὠνομάζοντο οἱ κοῦκκοι, οἱ ὁποῖοι ἐκάθηντο ἐκεῖ κάτω εἰς τὸ προεδρεῖον. Ἀκούσαντες τοὺς λόγους τούτους τὸ ἀκροατήριον ἐγέλασεν ἐγκαρδίως, ἀπαραλλάκτως ὡς θὰ ἔκαμνεν ὁ κὺρ Μπέιτς ἂν ἤκουε τὴν ἐρώτησιν ἐκείνην.

«Ἡσυχία εἰς τὸ ἀκροατήριον! ἐφώνησεν ὁ δεσμοφύλαξ.

— Περὶ τίνος πρόκειται; ἠρώτησεν εἷς τῶν δικαστῶν.

— Περὶ μιᾶς κλοπῆς, κύριε πρόεδρε.

— Ὁ παῖς αὐτὸς ἐμφανίζεται διὰ πρώτην φορὰν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου;

— Θὰ ἐνεφανίσθη πολλάκις, εὐγενέστατοι, ἀπεκρίνατο ὁ δεσμοφύλαξ. Ἔκαμεν εἰς πολλὰ μέρη. Ἐγὼ τὸν γνωρίζω πολὺ καλὰ, εὐγενέστατοι.

— Ἄ! μὲ γνωρίζετε τοῦ λόγου σας; ἀνεφώνησεν ὁ Ἀπανωλαδιᾶς. Πολὺ καλά. Ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σου κάμω μήνυσιν ἐπὶ ἐξυβρίσει!»

Νέοι γέλωτες ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, ὁ δὲ δεσμοφύλαξ ἐφώναξε καὶ πάλιν· «Ἡσυχία εἰς τὸ ἀκροατήριον!

— Ἂς προσαχθῶσιν οἱ μάρτυρες, εἶπεν ὁ γραμματεύς.

— Μάλιστα, σωστό! ὑπέλαβεν ὁ Ἀπανωλαδιᾶς. Ποῦ εἶναι λοιπὸν οἱ μάρτυρες, διὰ νὰ τους καμαρώσω;»

Ἡ περιέργειά του ἱκανοποιήθη ἀμέσως. Προσελθὼν ἀστυνομικός τις ὑπάλληλος ἐβεβαίωσεν ὅτι εἶδε τὸν κατηγορούμενον ἐν μέσῳ πλήθους πολλοῦ κλέπτοντα ἐκ τοῦ θυλακίου ἑνὸς διαβάτου μανδήλιον, ὅπερ εὑρὼν παλαιὸν, ἐπανέβαλεν εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ νομίμου κατόχου, ἀφ' οὗ προηγουμένως ἐποιήσατο χρῆσιν αὐτοῦ. Ἕνεκα τούτου συνέλαβε τὸν κατηγορούμενον, ἐφ' οὗ ἐρευνήσας εὗρε μίαν ἀργυρᾶν ταμβακοθήκην, φέρουσαν ἐπιγεγραμμένον τὸ ὄνομα τοῦ κτήτορος, ὅστις διὰ τοῦ ὁδηγοῦ τοῦ ἐμπορίου εὑρέθη· παρουσιασθεὶς λοιπὸν καὶ οὗτος ὡρκίσθη ὅτι ἡ ταμβακοθήκη ἀνῆκεν εἰς αὐτὸν καὶ ὅτι τὴν ἀπώλεσε τὴν προτεραίαν ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους. Ἐβεβαίωσε δὲ ὅτι παρετήρησε νέον τινὰ προσπαθοῦντα νὰ διαφύγῃ, ὃν ἀνεγνώρισεν ὡς τὸν κατηγορούμενον.

«Κατηγορούμενε, ἔχεις νὰποτείνῃς ἐρώτησίν τινα εἰς τὸν μάρτυρα; ἠρώτησεν ὁ πρόεδρος.

— Δὲν καταδέχομαι νὰνοίξω κουβέντα μαζί του, ἀπεκρίνατο ὁ Ἀπανωλαδιᾶς.

— Ἔχεις τί νὰ εἴπῃς πρὸς ὑπεράσπισίν σου;

— Ὁ κύριος πρόεδρος ἐρωτᾷ ἂν ἔχῃς τι νὰ εἴπῃς πρὸς ὑπεράσπισίν σου; προσέθηκεν ὁ δεσμοφύλαξ, ἰδὼν ὅτι ὁ Ἀπανωλαδιᾶς ἐτήρει σιγήν.

— Ἄ! παντόν! εἶπεν ὁ Ἀπανωλαδιᾶς, προσποιούμενος ὅτι ἦτο ἀφῃρημένος· καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν πρόεδρον. Ἐμένα 'μιλοῦσες, παλληκάρι μου; ἠρώτησε.

— Δὲν εἶδα ποτέ μου παρόμοιον μοσχομάγκαν, εὐγενέστατοι, εἶπεν ὁ δεσμοφύλαξ. Δὲν ἔχεις νὰ εἴπῃς τίποτε;

— Ὄχι, δὲν ἔχω νὰ εἴπω τίποτε ἐδῶ, ἀπεκρίνατο ὁ Ἀπανωλαδιᾶς· εἰς τὸ καλὸ δικαστήριον θὰ σας δείξω· καὶ ἔπειτα ὁ δικηγόρος μου προγευματίζει μὲ τὸν ἀντιπρόεδρον τῆς βουλῆς· θὰ τα εἰποῦμε ἀλλοῦ καλλίτερα, νὰ ἦναι καὶ αὐτὸς ἐκεῖ καὶ πολλοὶ ἄλλοι σεβάσμιοι καὶ ἐπίσημοι φίλοι μου. Τότε θὰ κάμω αὐταῖς τῆς περροῦκαις νὰ σαστίσουνε καὶ θὰ βλαστημήσουν τὴν ὥρα ποῦ γεννηθήκανε. Θὰ...

— Ὁδηγήσατέ τον εἰς τὰς φυλακὰς, εἶπεν ὁ γραμματεύς. Τὸ δικαστήριον καταδικάζει αὐτὸν εἰς κράτησιν.

— Ἐμπρός! τράβα ἐμπρός! εἶπεν ὁ δεσμοφύλαξ.

— Καλά! πηγαίνω! εἶπεν ὁ Ἀπανωλαδιας, καθαρίζων τὸν πῖλόν του διὰ τῆς παλάμης· καὶ στραφεὶς πρὸς τοὺς δικαστάς. — Ἔννοια σας, εὐγενέστατοι, καὶ θὰ τα εἰποῦμε. Δὲν θέλετε καθόλου λύπησι. Θὰ 'πάῃ τὸ πρᾶγμα ὡς τὴν βουλή. Γονατιστοὶ θὰ μὲ περικαλᾶτε, θὰ λέτε ἀμὰν, καὶ ποῦ νὰ σας ἀκούσω. — Ἐμπρὸς, νεροκράτορα, τσουβάλιασέ με μέσα.»

Ὁ δεσμοφύλαξ, οὗ ἡ ὑπομονὴ ἐξηντλήθη, ἥρπασεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ περιλαιμίου, ἐν ᾧ ὁ Ἀπανωλαδιᾶς ἐξηκολούθει τὰς ἀπειλὰς, συνοδεύων αὐτὰς ἐνίοτε διὰ μορφασμῶν ἐμπαικτικῶν.

Οὕτως ἔληξεν ἡ σκηνὴ, ὁ δὲ Νῶε ἔτρεξεν ἀμέσως εἰς τὸ μέρος, ἔνθα περιέμεινεν αὐτὸν ὁ συνάδελφός του, ἀμφότεροι δὲ ἔσπευσαν νὰ φέρωσιν εἰς τὸν Ἰουδαῖον τὴν χαροποιὰν ἀγγελίαν ὅτι ὁ Ἀπανωλαδιᾶς τοὺς ἐτίμησε, καὶ ἤρχιζεν ἐνδόξως τὸ στάδιόν του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΓ'

Ἡ Νάνσυ κωλύεται νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν πρὸς τὴν Ῥόζαν ὑπόσχεσίν της.

Ἂν καὶ συνειθισμένη εἰς τὸν δόλον καὶ τὴν προσποίησιν, ἡ Νάνσυ δὲν ἠδυνήθη ὅμως νὰποκρύψῃ ἐντελῶς τὴν ἐντύπωσιν ἣν ἐπὶ τοῦ πνεύματός της παρήγαγε τὸ διάβημα ὅπερ ἔκαμεν. Ἀνελογίζετο ὅτι ὁ κακοῦργος Ἰουδαῖος καὶ ὁ βάναυσος Σάικς ἐνεπιστεύθησαν εἰς μόνην αὐτὴν διάφορα μυστικὰ σχέδια, πεπεισμένοι ὅτι ἦν ἄξια τῆς πλήρους αὐτῶν ἐμπιστοσύνης καὶ πάσης ὑπονοίας ἀνωτέρα. Ἐνδόμυχος πάλη αἰσθημάτων ἐπηύξανε βαθμηδὸν τὴν ταραχὴν αὐτῆς, πάντοτε ἀνανεουμένη, καταλείπουσα μάλιστα καὶ ἴχνη ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας της. Ἐν-

τὸς ὀλίγων ἡμερῶν κατέστη ὠχρὰ καὶ ἰσχνή· ἐνίοτε οὐδόλως προσεῖχεν εἰς τὰ περὶ αὐτὴν συμβαίνοντα, οὐδὲ μετεῖχε τῶν συνδιαλέξεων, ἐν αἷς ἄλλοτε ἀνεμίγνυτο θορυβωδῶς. Ἄλλοτε ἐγέλα ἄνευ λόγου, καὶ ἐταράσσετο ἄνευ προφανοῦς αἰτίας· ἀκολούθως, μετά τινας στιγμὰς ἐκάθητο σιωπηλὴ καὶ καταβεβλημένη, αἱ δὲ προσπάθειαι ἃς κατέβαλεν ὅπως ἀνακύψῃ κάλλιον παντὸς ἄλλου σημείου ἐδείκνυον ὁπόσον ἀνήσυχος ἦτο, καὶ ὁπόσον διέφερον οἱ στοχασμοί της τῶν λεγομένων καὶ συζητουμένων ὑπὸ τῶν περὶ αὐτήν.

Ἦλθεν ἡ ἑσπέρα τῆς κυριακῆς, καὶ τὸ ὡρολόγιον τῆς πλησίον ἐκκλησίας ἐσήμανε τὴν ἑνδεκάτην· Σάικς καὶ Ἰουδαῖος διέκοψαν τὴν συνδιάλεξίν των καὶ ἠκροάσθησαν· ἐπίσης ἡ Νάνσυ, ἀλλὰ μετὰ πολλῷ πλείονος προσοχῆς καὶ μετά τινος ἀμηχανίας.

Οἱ δύο κακοῦργοι ἐξηκολούθησαν τὴν συνομιλίαν των, παραπονούμενοι διὰ τὴν ἔλλειψιν ἐργασίας. Ὁ Σάικς, ἐπιλαβόμενος ἐλαχίστης τινὸς ἀφορμῆς, ἐξηρεύξατο κατὰ τὸ σύνηθες ὁρμαθὸν βλασφημιῶν καὶ σαρκασμῶν κατὰ τοῦ ἀξιοσεβάστου γέροντος.

Οὗτος οὐδόλως ἀπεκρίθη· ἀλλὰ κεντήσας τὸν Σάικς εἰς τὸν ἀγκῶνα ἔδειξεν αὐτῷ τὴν Νάνσυ, ἥτις ἐπωφεληθεῖσα ἐκ τῆς συνομιλίας αὐτῶν ἐφόρεσε τὸν πῖλόν της καὶ διηυθύνθη εἰς τὴν θύραν.

«Ἔ! Νάνσυ! ἀνεφώνησεν ὁ Σάικς· ποῦ 'ς τὸ διάβολο 'πηγαίνεις τέτοια ὥρα;

— Ἐδῶ κοντά.

— Τί λόγος εἶν' αὐτός; εἶπεν ὁ Σάικς· σ' ἐρωτῶ ποῦ 'πηγαίνεις;

— Ἐδῶ κοντὰ σοῦ λέγω.

— Κ' ἐγὼ σ' ἐρωτῶ ποῦ; ὑπέλαβεν ὁ Σάικς ὀργίλος· μ' ἀκοῦς ἢ ὄχι;

— Δὲν εἰξεύρω ποῦ, ἀπεκρίνατο ἡ νεᾶνις.

— Ἐγὼ ὅμως τὸ 'ξεύρω, εἶπεν ὁ Σάικς, θὰ μᾶλλον ἠρέθιζεν ἡ ἐπιμονὴ τῆς Νάνσυ παρὰ ἡ ἰδέα αὐτῆς τοῦ νὰ ἐξέλθῃ. Δὲν θὰ 'πᾷς πουθενά, κάθησε.

— Δὲν εἶμαι τόσῳ καλὰ, σοῦ τὸ εἶπα, ἀπεκρίνατο ἡ νεᾶνις. Θέλω νὰ πάρω ἀέρα.

— Βάλε τὸ κεφάλι σου εἰς τὸ παράθυρο καὶ πάρε ἀέρα ὅσον θέλεις, εἶπεν ὁ Σάικς.

— Δέν μου κάμνει τίποτε αὐτό, ὑπέλαβεν ἡ Νάνσυ· θέλω νὰ 'πάω νὰ ναπνεύσω ἔξω 'ς τὸν δρόμο.

— Δὲν θὰ σου περάσῃ αὐτό,» ἀπεκρίνατο ὁ Σάικς· καὶ ἐγερθεὶς ἐκλείδωσε τὴν θύραν, ἔλαβε τὸ κλειδίον καὶ ἁρπάσας τὸν πῖλον τῆς Νάνσυ ἐπέταξεν αὐτὸν ὑψηλὰ εἰς μίαν ἱματιοθήκην. «Νὰ, εἶπεν ὁ ἀλιτήριος, τώρα θέλης δὲν θέλης θὰ καθίσῃς 'ς ταύγά σου, ἔ;

— Ἠμπορῶ νὰ 'βγῶ καὶ χωρὶς καπέλλο, εἶπεν ἡ νεᾶνις, κάτωχρος γενομένη. Τί ἔχεις, Μπίλ; εἰξεύρεις τί κάμνεις;

— Ἂν εἰξεύρω, τί. . . . ὤ! ἀνεφώνησεν ὁ Σάικς, καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν Φέιγγιν, ἔχασε τὰ μυαλά της, προσέθηκεν, ἀλλοιῶς δὲν θὰ ἐτολμοῦσε νὰ μου ἀντιμιλήσῃ ἔτσι.

— Θὰ με κάμῃς νὰ κάμω ὅ τι μὲ σπρώξῃ ἡ ἀπελπισία μου, ὑπετονθόρυσεν ἡ νεᾶνις, ἐπιθεῖσα ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους, ὅπως καταστείλῃ τοὺς σφαδροὺς αὐτοῦ παλμούς· ἄφησέ με νὰ ἔβγω. . . . ἀμέσως. . . . εἰς τὴν στιγμήν!

— Ὄχι! ἐβρυχήθη ὁ Σάικς.

— Πέ του νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ ἔβγω, φέιγγιν, θὰ κάμῃ καλὰ, πρὸς τὸ συμφέρον του. Μ' ἀκούετε! ἀνεκραύγασεν ἡ Νάνσυ, πλήττουσα διὰ τοῦ ποδὸς τὸ δάπεδον.

— Νὰ σ' ἀκούσω! ἐπανέλαβεν ὁ Σάικς σφίξας τὴν ἕδραν του καὶ ἀτενίσας αὐτὴν κατὰ πρόσωπον. Ἂν σ' ἀκούσω ἀκόμη μίαν φορὰν σ' ἔπνιξα 'σὰν σκυλί· τί σ' ἔπιασεν ἀπόψε λοιπόν, στρίγγλα;

— Ἀφῆτέ με νὰ ἔβγω,» εἶπεν ἡ νεᾶνις μετὰ μεγίστης ἐπιμονῆς· εἶτα καθήσασα χαμαὶ, ἐπανέλαβε· «Μπίλ, ἄφησέ με νὰ ἔβγω· δὲν εἰξεύρεις τί κάμνεις· ἀλήθεια, δὲν εἰξεύρεις· μόνον μίαν ὥραν· ἔλα.

— Νὰ με κάμουν χίλια κομμάτια ἂν αὐτὸ τὸ κορίτσι δὲν ἔχασε τὰ λογικά του, εἶπεν ὁ Σάικς, ἁρπάσας αὐτὴν ἀποτόμως ἀπὸ τοῦ βραχίονος. Ἔλα, σήκω ἐπάνω.

— Ὄχι, ὡς ποῦ νὰ μ' ἀφήσῃς νὰ ἔβγω.

— Ποτέ!. . . ποτέ!

— Ἄφησέ με νὰ 'βγῶ!» ἐκραύγαζεν ἡ νεᾶνις. Ὁ Σάικς τυχὸν καταλλήλου εὐκαιρίας συνέλαβεν ἀμφοτέρας αὐτῆς τὰς χεῖρας καὶ ἔσυρεν αὐτὴν μανιωδῶς ἀνθισταμένην εἰς μικρὸν παρακείμενον δωμάτιον, ἐν ᾧ ἐκάθησεν ἐπί τινος ἑδωλίου καὶ διὰ τῆς βίας τὴν ἠνάγκασε νὰ καθίσῃ ἐπί τινος ἕδρας· αὕτη ἐξηκολούθει ἀνθισταμένη καὶ ἱκετεύουσα τὸν κακοῦργον μέχρις οὗ ἤκουσεν ὅτι ἐσήμαινε μεσονύκτιον, ὅτε ἐξηντλημένη πλέον κατέπεσεν ἀδρανής.

Ἀφ' οὗ διὰ πολλῶν βλασφημιῶν τὴν διέταξεν ὁ Σάικς νὰ μὴ ἀποπειραθῇ καὶ πάλιν νὰ ἐξέλθῃ, ἄφηκεν αὐτὴν νὰ συνέλθῃ καὶ ἐπανῆλθε νὰ εὕρῃ τὸν Ἰουδαῖον.

«Τί διαβολοκόριτσο εἶναι τοῦτο, εἶπεν ἀπομάσσων τὸν ἱδρῶτα αὐτοῦ.

— Σωστὸ εἶναι αὐτὸ ὁποῦ λέγεις, Μπίλ, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰουδαῖος περίφρονεῖς· σωστό.

— Πῶς διάβολο τῆς 'μπῆκε 'ς τὸ κεφάλι νὰ ἔβγῃ ἀπόψε ἔξω; ἠρώτησεν ὁ Σάικς· τί λές; Ἔλα, σὺ θὰ τὴν γνωρίζῃς καλλίτερα ἀπὸ ἐμέ· τί θὰ εἰπῇ αὐτό;

— Ἐπιμονὴ, ὑποθέτω, γυναικεία ἐπιμονὴ, ἀγαπητέ μοι, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰουδαῖος ὑψώσας τοὺς ὤμους.

— Αὐτὸ καὶ ἐγὼ ὑποθέτω, ὑπετονθόρυσεν ὁ Σάικς. Ἐνόμιζα πῶς τὴν ἠμέρωσα, ἀλλ' αὐτὴ εἶναι χειρότερη ἀπὸ πρῶτα.

— Χειρότερη, ἐπανέλαβεν ὁ Ἰουδαῖος σύννους. Ποτέ μου δὲν τὴν εἶδα εἰς τέταιαν κατάστασιν, διὰ τόσῳ μικρὸν πρᾶγμα.

— Οὔτε ἐγὼ, εἶπεν ὁ Σάικς· νομίζω πῶς αἰτία εἶναι αὐτὴ ἡ καταραμένη ἡ θέρμη, ποῦ ἐκόλλησε καὶ αὐτὴ ἀπὸ 'μένα, καὶ δὲν θέλει νὰ τῆς ξεκολλήσῃ. Αὐτὸ θὰ ἦναι, ἢ ὄχι;

— Πολὺ πιθανόν, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰουδαῖος.

— Ἂν τὴν μεταπιάσῃ θὰ της πάρω 'λίγο αἷμα, χωρὶς νὰ ἐνοχλήσω τὸν ἰατρὸν,» εἶπεν ὁ Σάικς.

Ὁ Ἰουδαῖος κατένευσε.

«Ὅταν ἤμουν εἰς τὸ κρεβάτι, αὐτὴ νύκτα καὶ ἡμέρα ἦταν εἰς τὸ προσκέφαλό μου, εἶπεν ὁ Σάικς, καὶ σὺ, γεροκολασμένε, οὔτε μίαν φορὰν μᾶς ἔδειξες τὴν μούρη σου. Ὑποφέραμε πολὺ ἀπὸ ἀνέχειαν ἐκείνην τὴν ἐποχὴ καὶ θαρρῶ πῶς αὐτὸ τῆς ἐγύρισε τὸ κεφάλι· ἔμεινε τόσον καιρὸν κλεισμένη, ὥστε δὲν εἶναι περίεργον πρᾶγμα ἂν θέλῃ τώρα νὰ πάρῃ 'λίγον ἀέρα· ἔ;

— Χωρὶς ἄλλο, ἀγαπητέ μοι, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰουδαῖος ταπεινῇ τῇ φωνῇ. Στ!»

Ἐν ᾧ ἔλεγε ταῦτα, ἐπανῆλθεν ἡ νεᾶνις καὶ ἐκάθησεν εἰς τὴν προτέραν αὐτῆς θέσιν· εἶχεν ἐρυθροὺς καὶ ἐξοιδηκότας τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐταλαντεύθη μικρὸν, ἔσεισε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀνεκάγχασεν.

«Ἄλλα! πιάσαμε τὸν ἄλλο χαβᾶ;» ἀνεφώνησεν ὁ Σάικς, ἰδὼν ἔκθαμβος αὐτήν.

Ὁ Ἰουδαῖος ἔνευσεν αὐτῷ νὰ μὴ ἐπιμείνῃ ἐπὶ πλέον, καὶ μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων λεπτῶν ἡ νεᾶνις ἐπανῆλθεν εἰς τὴν συνήθη αὐτῆς κατάστασιν. Ὁ Φέιγγιν, εἰπὼν κρύφα τῷ Σάικς ὅτι δὲν ὑπῆρχε πλέον φόβος; ἐπαναλήψεως τοῦ κακοῦ, ἔλαβε τὸν πῖλόν του καὶ ἐκαληνυκτίσεν· ἀλλ' ἀναχωρῶν ἔστη ἐπὶ τῆς φλιᾶς τῆς θύρας, καὶ ἠρώτησεν ἂν δὲν θὰ λάβῃ τις τὴν καλωσύνην νὰ τῷ φωτίσῃ, διὰ νὰ καταβῇ τὴν κλίμακα.

«Φώτισέ του, εἶπεν ὁ Σάικς πληρῶν τὴν πίπαν του. Θὰ εἶναι κρῖμα νὰ βγάλῃ τὸ σβέρκο του 'ς τὴ σκάλα· ὁ λαιμός του χρειάζεται, διὰ νὰ μὴ χάσῃ τὴν διασκέδασί του τόσος κόσμος, ὁποῦ θὰ 'πάγῃ νὰ ἰδῇ ὅταν θὰ τον κρεμάσουν.»

Ἡ Νάνσυ, λαβοῦσα κηρίον, ἠκολούθησε τὸν γέροντα ἕως κάτω. Ὅτε ἔφθασαν πλησίον τῆς θύρας, οὗτος ἐπέθηκε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ πλησιάσας εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ πρὸς τὴν νεάνιδα·

«Τί τρέχει, Νάνσυ;

— Τί; ἀπεκρίνατο ἐκείνη, ταπεινῇ ἐπίσης τῇ φωνῇ.

— Τί ἐσήμαιναν αὐτά; ἐξηκολούθησεν ὁ Φέιγγιν· σὲ κακομεταχειρίζεται αὐτὸς (καὶ διὰ τοῦ κατεσκληκότος δακτύλου του ἔδειξεν ἐπάνω), γιατὶ εἶναι βάρβαρος, χαμάλης, Νάνσυ. . . καὶ δὲν ἐννοῶ γιατί νὰ μὴ. . . .

— Νὰ μή; . . . εἶπεν αὕτη, ἰδοῦσα ὅτι ὁ Φέιγγιν ἐσίγα, τὸ στόμα ἔχων πλησίον τοῦ ὠτός της καὶ ἀτενῶς βλέπων αὐτήν.

— Τίποτε ἐπὶ τοῦ παρόντος, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος· θὰ ξαναμιλήσωμεν γι' αὐτό. Εἶμαι φίλος σου στενὸς, Νάνσυ, φίλος δοκιμασμένος· ἔχω ἕτοιμον ἕνα μέσον, μέσον σίγουρο καὶ χωρὶς κανένα κίνδυνον· ἐὰν κάμμίαν φορὰν αἰσθανθῇς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐκδικηθῇς ἐκείνους ποῦ σὲ μεταχειρίζονται 'σὰν σκυλί. . . . τί σκυλί! . . . χειρότερα ἀπὸ σκυλί, γιατὶ πολλαῖς φοραῖς καλοπιάνει τὸν σκύλον του. . . . ἔλα 'σὲ μένα. . . . Ἔχε το 'ς τὸ νοῦ σου. . . . 'ς ἐμένα νἀρθῇς. Ἐκεῖνον τὸν ἐγνώρισες χθὲς, ἀλλ' ἡμεῖς γνωριζόμεθα χρόνια, Νάνσυ.

— Σὲ γνωρίζω πολὺ καλὰ, ἀπεκρίνατο ἡ νεᾶνις, μηδὲ τὴν ἐλαχίστην δείξασα συγκίνησιν. Καλὴν νύκτα.»

Ὁ Φέιγγιν ἀπῆλθεν ἀνακυκλῶν καθ' ὁδὸν ἐν τῷ νῷ διάφορα καταχθόνια σχέδια περὶ ξεμπερδεύματος διὰ τῆς Νάνσυ τοῦ ἐπιστηθίου φίλου του, ὅστις ἐν πλήρει γνώσει διατελῶν τῶν πλείστων ἐγκλημάτων του κατετυράννει ἀενάως αὐτὸν διὰ τῶν χυδαίων σαρκασμῶν του, καὶ ὅστις ἐπὶ τέλους κατέστη λίαν ἐπικίνδυνος αὐτῷ. Ἡ ἰδέα αὕτη ἐπῆλθεν αὐτῷ κατὰ τὸ βραχύτατον χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ ἔμεινε μόνος ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ κακούργου. Τοιαῦτα σκεπτόμενος ἐδράξατο τῆς πρώτης τυχούσης εὐκαιρίας ὅπως βολιδοσκοπήσῃ τὴν νεάνιδα καὶ μάθῃ ὁποῖαι ἦσαν αἱ προθέσεις αὐτῆς, ἀναχωρῶν δὲ ἔρριψεν ὡς εἴδομεν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὀλίγας λέξεις. Αὕτη ἐφάνη μηδόλως ἐκπλαγεῖσα, ἂν καὶ κατενόησε πληρέστατα τὴν ἔννοιαν τῶν λόγων τοῦ Ἰουδαίου.

Ἀλλ' ἴσως ἐδίσταζε νὰ συνεννοηθῇ μετ' αὐτοῦ περὶ ἀντικειμένου τοσοῦτον ἀκροσφαλοῦς. Πῶς ἠμπορῶ νὰ ἐπαυξήσω τὴν ἐπ' αὐτῆς ἐπιρροήν μου, ἐσκέπτετο ὁ Ἰουδαῖος καθ' ὁδόν· πῶς νὰ της κυριεύσω καθ' ὁλοκληρίαν τὸν νοῦν;

Ἡ καταχθονία τοῦ Ἰουδαίου διάνοια ἦν γονιμωτάτη περὶ τὴν ἐξεύρεσιν τοιούτων μέσων· ἂν κατώρθου, ἐπειδὴ δὲν ἦτο δυνατὸν παρ' αὐτῆς τῆς ἰδίας νὰ μάθῃ, κατασκοπεύων ἐπιτηδείως τὰ διαβήματά της νἀνακαλύψῃ τὸ αἴτιον τῆς αἰφνιδίας αὐτῆς μεταβολῆς, καὶ ἔπειτα, ἂν τοῦτο ἦτο ἐπιλήψιμον, ἀπειλῶν ὅτι θὰ ἀποκαλύψῃ τὰ πάντα τῷ Σάικς νὰ καταστήσῃ αὐτὴν διὰ τῆς ἐκφοβίσεως ὄργανον πειθήνιον!

«Εἶναι βέβαιον, εἶπεν ὁ Φέιγγιν μεγαλοφώνως σχεδόν. Δὲν θὰ τολμήσῃ πλέον νὰ μοι ἀρνηθῇ· ὄχι, δι' ὅλον τὸν κόσμον. Ἡ δουλειὰ εἶναι πολὺ καλὴ, τὸ μέσον εὑρέθη, καὶ θὰ ἔμβῃ εἰς ἐνέργειαν. Σὲ κρατῶ, μικροῦλά μου.»

Ἐκύτταξεν ὄπισθεν αὐτοῦ μὲ ἀπαίσιον βλέμμα,

ἔδειξεν ἀπειλητικῶς τὸν γρόνθον πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἔκειτο ἡ οἰκία τοῦ κακούργου, καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του, παράσσων τὰς λιποσάρκους χεῖρας ἐν τοῖς θυλακίοις τοῦ παλαιοῦ ἐπενδύτου του, εἰς ἑκάστην σπασμωδικὴν αὐτῶν κίνησιν νομίζων ὅτι συνέτριβεν ἕνα ἐχθρόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΔ'

Ὁ Φέιγγιν ἀνατίθησι τῷ Νῶε Κλαΐυπολ ἐμπιστευτικήν τινα ἐντολήν.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Φέιγγιν ἠγέρθη πολὺ ἐνωρὶς καὶ περιέμενεν ἀνυπομόνως τὴν ἔλευσιν τοῦ νέου αὐτοῦ συνεταίρου, ὅστις ἤργησεν ὀλίγον, καὶ ἅμα ἐλθὼν ἐπέπεσεν ὡς πεινασμένος λύκος κατὰ τοῦ προγεύματος.

«Μπόλτερ, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος καθήσας ἀπέναντι αὐτοῦ.

— Τί ἀγαπᾶτε; ἀπεκρίνατο ὁ Νῶε. Μή μου εἰπῆτε νὰ κάμω τίποτε προτοῦ νὰ τελειώσω τὸ φαγητόν μου. Αὐτὸ εἶναι τὸ κακὸ ἐδῶ· δὲν ἀδειάζει κάνείς οὔτε ψωμὶ νὰ φάγῃ.

— Ἠμπορεῖς νὰ ὁμιλῇς ἐν ᾧ τρώγεις, ἢ ὄχι; ἠρώτησεν ὁ Ἰουδαῖος, καταρώμενος ἐνδομύχως τὴν μεγάλην λαιμαργίαν τοῦ μαθητοῦ του.

— Μπράβο! Ἠμπορῶ νὰ ὁμιλῶ, ἔτσι μάλιστα τρώγω καλλίτερα, ἀπεκρίνατο ὁ Νῶε, κόψας συγχρόνως μέγα τεμάχιον ἄρτου. Ποῦ εἶναι ἡ Καρλόττα;

— Ἐβγῆκεν ἔξω, εἶπεν ὁ Φέιγγιν. Τὴν ἔστειλα ἔξω σήμερα μαζὶ μὲ τὴν ἄλλην νέαν, ἐπειδὴ ἤθελα νὰ μείνωμεν μόνοι.

— Ἔπρεπεν ὅμως νὰ τὴν βάλετε νὰ καψαλίσῃ πρῶτα μερικαὶς φέταις ψωμί, γιὰ νἄχῃ κάνείς νὰ τρώγῃ. Ἂς εἶναι· λέγετε, δὲν πειράζει.»

Ὁ Νῶε ἐφαίνετο πράγματι ὅτι οὐδόλως ἐφοβεῖτο τὰς διακοπάς, ἀλλ' ὅτι ἐκάθησεν εἰς τὴν τράπεζαν ἀμετάκλητον ἔχων ἀπόφασιν μηδὲ μίαν δακνιὰν νὰ χάσῃ.

«Περίφημα τὰ κατάφερες χθὲς, ἀγαπητέ μου, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος· ἓξ σελίνια καὶ δέκα πέννας, τὴν πρώτην ἡμέρα· ἐσὺ ἔχεις μέλλον σπουδαῖον.

— Μὴ λησμονήσῃς καὶ τὰ τρία χαλκωματένια κανάτια καὶ τὸν τενεκὲ γιὰ τὸ γάλα, προσέθηκεν ὁ κὺρ Μπόλτερ.

— Ποτὲ δὲν θὰ τα λησμονήσω, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰουδαῖος· τὸ κλέψιμο τῶν κανατιῶν ἔδειξε πόσον εἶσαι ἔξυπνος, ἀλλὰ τὸ κλέψιμον τοῦ τενεκὲ ἔδειξε πῶς εἶσαι μάστορης πρώτης τάξεως.

— Ἔ! θαρρῶ πῶς κἄτι εἶναι γιὰ ἕνα ποῦ πρώτην φορὰν καταπιάνεται εἰς αὐτὴν τὴν δουλειά, εἶπεν ὁ κὺρ Μπόλτερ γαυριῶν. Τὰ κανάτια τὰ ἐπῆρα ἀπὸ τὴν σκάλα ἑνὸς ὑπογείου, καὶ ὁ τενεκὲς ἐκρέμετο ἔξω ἀπὸ ἕνα ξενοδοχεῖο, καὶ ἐσκέφθηκα πῶς δὲν εἶναι καλὸ νὰ τον ἀφήσω νὰ σκουριάσῃ μὲ τῆς βροχαὶς, χά, χά, χά!»

Ὁ Ἰουδαῖος προσεποιήθη ὅτι ἐγέλασεν ἐπίσης, ὁ δὲ Μπόλτερ, ἀφ' οὗ ἐγέλασεν ἐγκαρδίως, κατεβρόχθισε φέταν ἄρτου μετὰ βουτύρου καὶ ἡτοίμασε καὶ δευτέραν.

«Σὲ χρειάζομαι, Μπόλτερ, εἶπεν ὁ Φέιγγιν, στηρίξας τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης, σὲ χρειάζομαι διὰ μίαν δουλειάν, ὁποῦ ἀπαιτεῖ τέχνην καὶ προσοχήν.

— Νά σου εἰπῶ! ἀπεκρίνατο ὁ Μπόλτερ· νὰ μή με κάμῃς μονάχα νὰ ἔχω τρεχάματα, μήτε νά με στείλῃς πάλιν εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Δέν μου ἀρέσει αὐτὸ καθόλου. Νέτα-σκέτα.

— Δὲν ἔχεις νὰ τρέξῃς κἀνένα κίνδυνον, εἶπεν ὁ Φέιγγιν, οὔτε κἂν νὰ φαντασθῇς αὐτό. Πρόκειται νὰ κατασκοπεύσῃς μίαν γυναῖκα.

— Εἶναι γρηά;

— Ὄχι, νέα, ἀπεκρίνατο ὁ Φέιγγιν.

— Μπορῶ νά τα καταφέρω ἐξαίρετα, εἶπεν ὁ Μπόλτερ. Εἰς τὸ σχολειὸ ἔκανα τέτοιαις δουλειαίς. Καὶ διατί νά την παραμονεύω; Ὄχι βέβαια διά. . . .

— Διὰ τίποτε, ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος· μόνον νά μου λὲς ποῦ πηγαίνει, ποῖον βλέπει, καὶ ἂν μπορῇς καὶ τί λέγει. Εἶναι ἀνάγκη νὰ θυμᾶσαι τὸν δρόμον, ἂν ἦναι 'ς ἐ δρόμον, ἢ τὸ σπίτι ἂν ἦνε 'ς ἐ σπίτι, καὶ νά μου φέρνῃς τέλος πάντων ὅσας ἠμπορεῖς πληροφορίας.

— Τί θὰ πάρω διὰ τὸν κόπον μου; ἠρώτησεν ὁ Νῶε, ἀποθεὶς τὸ ποτήριόν του καὶ ἰδὼν ὑπόδρα τὸν Ἰουδαῖον.

— Ἐὰν τὰ καταφέρῃς καλά, θά σου δώσω μίαν λίρα, ἀγαπητέ μου, ἀκοῦς; μίαν λίρα, εἶπεν ὁ Φέιγγιν.

— Καὶ ποία εἶναι αὐτὴ ἡ γυναῖκα;

— Μία ἀπὸ 'μᾶς.

— Ἀχά! ἀνεφώνησεν ὁ Νῶε, τρίβων τὸ ἄκρον τῆς ῥινὸς, θὰ τὴν ὑποπτεύεσθε, καθὼς φαίνεται;

— Ἔκαμε μερικὰς νέας γνωριμίας, καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ τὰ 'ξεύρω κατὰ βάθος ὅλα, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰουδαῖος.

— Κατάλαβα, εἶπεν ὁ Νῶε. Θέλεις νὰ λάβῃς τὴν εὐχαρίστησιν νὰ κάμῃς καὶ τοῦ λόγου σου τὴν γνωριμίαν των, ἂν ἦναι ἄνθρωποι καθὼς πρέπει, ἔ; Ἀχαχά! Ἔννοια σου καὶ ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ.

— Τὸ εἴξευρα πῶς εἶσαι ἄξιο παλληκάρι, εἶπεν ὁ Φέιγγιν, ἐνθαρρυνθεὶς ἐκ τῆς ἐπιτυχίας τῆς ἀποπείρας αὐτοῦ.

— Βέβαια! βέβαια! Ποῦ εἶναι; ποῦ νά την περιμένω;

— Δι' αὐτὸ ἐγὼ θά σε εἰδοποιήσω καὶ θὰ σοῦ τὴν δείξω ὅταν ἦναι καιρός. Ἔσο ἕτοιμος πάντα, καὶ ἐγὼ φροντίζω.»

Τὴν ἑσπέραν ἐκείνην καὶ τὴν ἑπομένην καὶ τὴν μεθεπομένην ὁ κατάσκοπος ἔμενε μετημφιεσμένος ὡς καρραγωγὸς, ἕτοιμος νὰ ἐξορμήσῃ

εἰς τὸ πρῶτον νεῦμα τοῦ Ἰουδαίου. Ἀλλ' ἐξ ἑσπέρας παρῆλθον οὕτως ἐπὶ ματαίῳ καὶ καθ' ἑκάστην ὁ Φέιγγιν ἐπέστρεφε σφόδρα ἀγανακτῶν καὶ λέγων ὅτι ἀκόμη δὲν ἦλθεν ἡ κατάλληλος ὥρα. Τὴν ἑβδόμην ὅμως ἡμέραν ἐπέστρεψεν ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους, τὸ δὲ πρόσωπόν του ἀπήστραπτεν ἐκ τῆς χαρᾶς. Ἦτο κυριακή.

«Θὰ ἔβγῃ ἀπόψε, εἶπεν ὁ Φέιγγιν, καὶ διὰ τὴν ἰδίαν δουλειά, εἶμαι βέβαιος, διότι ἔμεινε μόνη ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ ὁ ἄνθρωπος ὁποῦ φοβεῖται λείπει καὶ θὰ γυρίσῃ μόλις τὸ πρωΐ· ἔλα μαζί μου· 'γρήγορα.»

Ὁ Νῶε ἐσηκώθη ἀμέσως, καὶ ἀμφότεροι διῆλθον ταχέως διὰ λαβυρίνθου ὁδῶν καὶ τέλος ἔστησαν πρό τινος καπηλείου, ὅπερ ὁ Νῶε ἀνεγνώρισεν ὅτι ἦτο ἐκεῖνο ἐν ᾧ κατέλυσε τὴν πρώτην νύκτα τῆς εἰς Λονδῖνον ἐλεύσεώς του.

Εἶχε παρέλθει ἡ ἑνδεκάτη, ἡ δὲ θύρα ἦτο κεκλεισμένη· ὁ Ἰουδαῖος ἐσύριξε σιγᾷ καὶ παρευθὺς τῷ ἤνοιξαν· εἰσῆλθον ἀθορύβως καὶ ἡ θύρα ἐκλείσθη.

Ὁ Φέιγγιν καὶ ὁ ἀνοίξας αὐτοῖς νέος Ἰουδαῖος, μὴ τολμῶντες μηδὲ νὰ ψιθυρίσωσιν, ἔδειξαν τῷ Νῶε μικρόν τινα φεγγίτην καὶ ἔνευσαν αὐτῷ νἀναρριχηθῇ καὶ δι' αὐτοῦ νὰ παρατηρήσῃ τὸν ἐν τῷ πλησίον δωματίῳ εὑρισκόμενον.

«Αὐτὴ εἶναι ἡ γυναῖκα ἐκείνη;» ἠρώτησεν οὗτος διὰ φωνῆς μόλις ἀκουομένης.

Ὁ Ἰουδαῖος κατένευσε.

«Δὲν βλέπω καλὰ τὰ μοῦτρά της, εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ ὁ Νῶε· ἔχει τὰ μάτια χαμηλωμένα κάτω καὶ τὸ φῶς εἶναι ἀπὸ 'πίσω της.

— Μὴ κουνηθῇς,» ἐψιθύρισεν ὁ Φέιγγιν καὶ ἔνευσε τῷ Μπάρνυ, ὅστις ἔσπευσε νὰ μεταβῇ εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο. Ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ νὰ καθαρίσῃ τὴν θυραλίδα ἔφερε τὸ φῶς πρὸ τῆς νεάνιδος εἰς ἣν εἶπεν ὀλίγας λέξεις, ὅπως αὕτη ἀνεγείρῃ τὴν κεφαλήν.

«Τὴν βλέπω τώρα, εἶπεν ὁ κατάσκοπος.

— Τὴν βλέπεις καλά; ἠρώτησεν ὁ Ἰουδαῖος.

— Ἠμπορῶ νὰ τὴν ἀναγνωρίσω μέσα 'ς ἐ χίλιαις.»

Ὁ Νῶε κατῆλθε τοῦ φεγγίτου, ἡ θύρα ἤνοιξε καὶ ἡ νεᾶνις ἐξῆλθεν. Ὁ Φέιγγιν ἔσυρε τὸν Νῶε καὶ ἐκρύβησαν ὄπισθεν θύρας τινὸς, ὅπου ἔμειναν κρατοῦντες τὴν ἀναπνοήν των μέχρις οὗ διῆλθεν εἰς ἐλαχίστην ἀπὸ αὐτῶν ἀπόστασιν ἡ Νάνσυ, ἥτις ἐξῆλθε διὰ τῆς θύρας, δι' ἧς οὗτοι εἰσῆλθον.

«Ψτ! εἶπεν ὁ Μπάρνυ, τώρα εἶναι ἡ ὥρα.» Καὶ ὁ Νῶε, ἀνταλλάξας βλέμμα συνεννοήσεως μετὰ τοῦ Φέιγγιν ἐξῆλθε παραχρῆμα.

«Ἀριστερᾷ, ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ ὁ Μπάρνυ. Ἠήγαινε ἀπὸ τὸ ἀντίπεραν πεζοδρόμιον καὶ προσοχή!»

Ὁ Νῶε ὑπήκουσε καὶ εἰς τὸ φῶς τοῦ φανοῦ διέκρινε τὴν νεάνιδα βαδίζουσαν βήματά τινα πρὸ αὐτοῦ· προεχώρησεν ὅσον ἔκρινε καλὸν καὶ ἐβάδιζεν εἰς τὸ ἕτερον μέρος τῆς ὁδοῦ, παρατηρῶν μετὰ προσοχῆς τὰ κινήματα τῆς νεάνιδος. Πολλάκις αὕτη ἐκύτταξεν ἀνησύχως περὶ αὐτήν· ἅπαξ μάλιστα ἔστη, ὅπως ἀφήσῃ νὰ προπορευθῶσι δύο ἄνδρες, οἵτινες ἐφαίνοντο ἀκολουθοῦντες αὐτὴν ἐκ τοῦ πλησίον. Καθ' ὅσον ὅμως προεχώρει ἐφαίνετο ἀναλαμβάνουσα θάρρος καὶ ἐβάδιζε μετὰ πλείονος ἀποφασιστικότητος. Ὁ ἀγγελιοφόρος ὅμως τὴν ἠκολούθει εἰς τὴν αὐτὴν πάντοτε ἀπόστασιν, προσέχων καὶ εἰς τὰς ἐλαχίστας αὐτῆς κινήσεις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕ'

Ἡ συνάντησις.

Τὰ ὡρολόγια τῶν ἐκκλησιῶν ἐσήμαινον ἑνδεκάτην καὶ τρία τέταρτα, ὅτε ἔφθασαν εἰς τὴν γέφυραν τοῦ Λονδίνου· ἡ νεᾶνις ἔστη εἰς τὸ μέσον τῆς γεφύρας βλέπουσα πάντας τοὺς διαβάτας ἀνησύχως, ἐν ᾧ ὁ κατάσκοπος, λαμβάνων πάσας τὰς ἀναγκαίας προφυλάξεις ὅπως μὴ ἀνακαλυφθῇ, ἐκρύβη εἰς γωνίαν τινὰ τῆς γεφύρας.

Ἡ νὺξ ἦτο ζοφερωτάτη, διότι ἔβρεξε καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, καὶ ὁ ποταμὸς ἐκαλύπτετο ὑπὸ πυκνῆς ὁμίχλης. Ὀλίγιστοι διαβάται διήρχοντο ἐκεῖθεν, ἡ δὲ προσδοκία τῆς νεάνιδος διεψεύδετο ἑκάστοτε. Τέλος ὅτε ἐσήμανεν ἡ δωδεκάτη, ἐφάνη ἐρχόμενος κομψὸς δίφρος, ἐξ οὗ κατῆλθεν εἴς τινα ἀπόστασιν εὐγενής τις νέα ὑπό τινος πολιοῦ κυρίου συνοδευομένη. Ἀποπέμψαντες τὴν ἅμαξαν ἐβάδισαν εὐθὺ πρὸς τὴν γέφυραν. Μόλις δὲ ἰδοῦσα αὐτοὺς ἡ Νάνσυ καὶ ἔσπευσε περίφοβος πρὸς συνάντησίν των.

Ἐβάδιζον βλέποντες περὶ αὐτοὺς, ὡς ἄνθρωποι ζητοῦντές τι, ἀλλὰ μὴ ἐλπίζοντες ὅτι θὰ τὸ εὕρωσιν, ὅτε ἐπλησίασεν αὐτοὺς ἡ νεᾶνις· κραυγὴ ἐκπλήξεως ἐξέφυγε τότε τῶν χειλέων των, ἣν παραχρῆμα κατέστειλαν, διότι κατὰ τὴν αὐτὴν σχεδὸν στιγμὴν ἄνθρωπός τις ἀμαξέως φέρων ἐνδυμασίαν διῆλθε πλησίον των.

«Ὄχι ἐδῶ, εἶπεν ἡ Νάνσυ περιδεής· φοβοῦμαι νά σας ὁμιλήσω ἐδῶ· ἔλθετε ἐκεῖ κάτω, εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς κλίμακος.»

Ἐν ᾧ δὲ ἔλεγε ταῦτα, δεικνύουσα τὸ μέρος ὅπερ ὥριζεν, ὁ ἁμαξεὺς ἔστρεψε τὴν κεφαλήν, ἠρώτησεν αὐτοὺς ἀποτόμως ἐν τίνι δικαιώματι κατέχουσιν ὅλον τὸ πεζοδρόμιον καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

Ἡ κλίμαξ, ἣν ἔδειξεν ἡ νεᾶνις, ἦτο ἐκείνη δι' ἧς ἀπὸ τῆς ὄχθης τοῦ Σώρρυ καὶ τῆς ἐκκλησίας τοῦ Σωτῆρος κατέρχονται ἀπὸ τῆς γεφύρας εἰς τὸν ποταμόν. Ὁ ἁμαξεὺς ἔτρεξεν ἐκεῖ ἀπαρατήρητος καὶ ἀφ' οὗ πρὸς στιγμὴν ἐπεσκόπησε τὸ μέρος κατῆλθε τὰς βαθμίδας.

Ἡ κλίμαξ συνέχεται τῇ γεφύρᾳ καὶ διαιρεῖται εἰς τρία μέρη· ἀκριβῶς ἐκεῖ ὅπου ἄρχεται

τὸ τρίτον, ἐπὶ τοῦ πρὸς ἀριστερὰν τοίχου ὑψοῦται βάθρον, οὗ ὄπισθεν ἠδύνατο νὰ κρυβῇ εἷς ἄνθρωπος, δυνάμενος νὰκούῃ εὐκρινῶς τὰ λεγόμενα ἐν ταῖς κάτωθεν τούτου βαθμίσιν, αἵτινες ἦσαν εὐρύτεραι τῶν λοιπῶν. Ἐκεῖ ἐκρύβη ὁ ἁμαξεύς, κρίνας καταλληλότατον τὸ μέρος, διότι καὶ ἂν δὲν ἵσταντο ἐκεῖ, ἠδύνατο πάλιν νὰ τους ἀκολουθήσῃ μακρόθεν ἀπαρατήρητος.

Ἀλλ' ἔστησαν καὶ οἱ τρεῖς ἐκεῖ, ὁ δὲ ἁμαξεύς, μόλις ἀναπνέων, ἠκροάσθη προσεκτικώτατα.

«Φθάνει πλέον, ἠκούσθη φωνή τις, προφανῶς τοῦ ἀνδρός· δὲν συγκατατίθεται ἡ κυρία, τὴν ὁποίαν συνοδεύω, νὰ προχωρήσῃ περισσότερον. Πολλοὶ δὲν θὰ εἶχον τόσην πρὸς ὑμᾶς ἐμπιστοσύνην, ὥστε νὰ σας ἀκολουθήσωσιν ἕως ἐδῶ· ἀλλὰ βλέπετε ὅτι θέλω νὰ σας εὐχαριστήσω.

— Νά με εὐχαριστήσητε! εἶπεν ἡ ὁδηγοῦσα αὐτοὺς νεᾶνις. Εἶσθε ἀληθεια πολὺ ὑποχρεωτικός, σὲρ. Νά με εὐχαριστήσητε! Ἀλλ' ἂς ἦναι. Δὲν πρέπει νὰ γίνεται λόγος περὶ αὐτοῦ.

— Καλά, εἶπεν ὁ πρεσβύτης προσηνέστερον, διὰ ποῖον σκοπὸν μᾶς ἐφέρατε εἰς τοιοῦτο μέρος; Διατί νὰ μὴ σταθῆτε νὰ συνομιλήσωμεν ἐπάνω εἰς τὴν γέφυραν, ὁποῦ εἶναι φῶς, ὁπόθεν διαβαίνει ὁπωσδήποτε κόσμος, ἀντὶ νὰ μας ὁδηγήσητε εἰς αὐτὴν τὴν ἐλεεινὴν τρύπαν;

— Σᾶς εἶπα, ἀπεκρίνατο ἡ Νάνσυ, πῶς ἐφοβούμην νὰ σας ὁμιλήσω ἐκεῖ ἐπάνω. Δὲν εἰξεύρω διατί, προσέθηκε ῥιγήσασα, ἀλλὰ τόσος φόβος μὲ ἔπιασεν ἀπόψε, ἠοῦ μόλις ἠμπορῶ νὰ σταθῶ ὀρθή.

— Καὶ ἀπὸ τί φοβεῖσθε; ἠρώτησεν ὁ κύριος, συμπονῶν αὐτήν.

— Δὲν ἠμπορῶ ἀκριβῶς νὰ ὁρίσω, ἀπεκρίνατο ἐκείνη· καὶ ἤθελα νὰ το εἴξευρα καὶ ἐγώ· ὅλην τὴν ἡμέραν φοβεραὶ σκέψεις μ' ἐβασάνιζαν· μοὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἔβλεπα πανταχοῦ αἵματα καὶ τάφους.»

Ὁ τόνος δι' οὗ ταῦτα ἔλεγεν ἦτο τοσοῦτον ἀλλόκοτος, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ κατάσκοπος ἐφρικίασεν ἐν τῇ κρύπτῃ του καὶ ἠσθάνθη τὸ αἷμα παγῶσαν εἰς τὰς φλέβας του. Συνῆλθεν δ' εἰς ἑαυτὸν ἅμα ἤκουσε τὴν γλυκεῖαν φωνὴν τῆς εὐγενοῦς νεάνιδος, προτρεπούσης τὴν Νάνσυ νὰ ἡσυχάσῃ καὶ νὰποδιώξῃ τοῦ πνεύματός της τοιούτους ἀποτροπαίους διαλογισμούς.

«Ὁμιλήσατέ τῃ εὐμενῶς, εἶπε πρὸς τὸν συνοδεύοντα αὐτὴν κύριον. Τὸ δύστηνον πλάσμα φαίνεται ὅτι ἔχει μεγάλην ἀνάγκην παραμυθητικῶν λόγων.

— Δὲν ἤλθατε ἐδῶ τὴν παρελθοῦσαν κυριακήν; ἠρώτησεν ὁ γέρων κύριος.

— Δὲν ἠμπόρεσα νὰ ἔλθω, ἀπεκρίνατο ἡ Νάνσυ· μὲ ἐκράτησαν διὰ τῆς βίας.

— Ποῖος;

— Ὁ Μπίλ... ἐκεῖνος περὶ τοῦ ὁποίου ὡμίλησα εἰς τὴν λαίδυν.

— Ἐλπίζω ὅμως πῶς δέν σας ὑπώπτευσαν ὅτι εὑρίσκεσθε εἰς συνεννόησιν μεθ' οἱουδήποτε περὶ τῆς ὑποθέσεως, διὰ τὴν ὁποίαν ἤλθομεν ἐδῶ ἀπόψε; ἠρώτησεν ὁ κύριος ἀνησύχως.

— Ὄχι, ἀπεκρίνατο ἡ νεᾶνις, ὑψώσασα τὴν κεφαλήν· δὲν μοῦ εἶναι εὔκολον νὰ ἐξέλθω, ἐκτὸς ἂν εἴπω ποῦ 'πηγαίνω· καὶ δὲν θὰ ἠμποροῦσα νὰ ἔβλεπα τὴν κυρίαν, ἂν δὲν ἐπότιζα τὸν Μπὶλ λαύδανον προτοῦ νὰ ἐξέλθω.

— Μήπως ἐξύπνησε πρὸ τῆς ἐπιστροφῆς σας;

— Ὄχι, οὔτε αὐτὸς, οὔτε κἀνεὶς μὲ ὑποπτεύεται.

— Τόσῳ καλλίτερον, εἶπεν ὁ κύριος. Τώρα ἀκούσατέ με.

— Μάλιστα, ἀπεκρίνατο ἡ Νάνσυ.

— Ἡ νέα αὕτη κυρία μοὶ ἀνεκοίνωσεν, ὡς καὶ εἰς μερικοὺς ἄλλους φίλους, εἰς τοὺς ὁποίους ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ κἀνεὶς πλήρη ἐμπιστοσύνην, ὅ τι τῇ εἴπατε πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν. Σᾶς ὁμολογῶ ὅτι κατ' ἀρχὰς ἐδίσταση ἂν πρέπει νὰ δώσω πίστιν εἰς τοὺς λόγους σας· ἀλλὰ τώρα πιστεύω ἀδιστάκτως ὅτι εἶσθε ἀξία πάσης ἐμπιστοσύνης.

— Ναί, εἶπε μετὰ ζωηρότητος ἡ Νάνσυ.

— Ἔχω πλήρη πεποίθησιν, σᾶς ἐπαναλαμβάνω. Διὰ νὰ σας ἀποδείξω δὲ ὅτι ἐμπιστεύομαι εἰς ὑμᾶς δέν σας ἀποκρύπτω, ὅτι σκοπεύομεν διὰ τοῦ τρόπου νὰποσπάσωμεν τὸ μυστικὸν, οἱονδήποτε καὶ ἂν ἦναι, ἀπὸ τοῦ καλουμένου Μώνξ. Ὅμως, προσέθηκεν ὁ κύριος, ἐὰν δὲν κατορθώσωμεν νὰ τον συλλάβωμεν, ἢ ἂν δὲν κατορθώσωμεν νὰ ἐπιτύχωμεν παρ' αὐτοῦ τὸ ζητούμενον, ἀνάγκη νὰ μας παραδώσητε τὸν Ἰουδαῖον.

— Τὸν Φέιγγιν! εἶπεν ἡ νεᾶνις ὀπισθοχωρήσασα.

— Ἀνάγκη νὰ μας παραδώσητε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ἐπανέλαβεν ὁ κύριος,

— Δὲν θὰ το κάμω αὐτὸ ποτὲ, ἀπεκρίνατο ἡ Νάνσυ. Εἶναι σατανᾶς! εἶναι χειρότερος ἀπὸ σατανᾶν!... ἀλλὰ δὲν τὸ κάμνω!

— Δὲν συναινεῖτε; ἠρώτησεν ὁ κύριος, εἰς ὃν ἡ ἀπάντησις ἐφάνη λίαν φυσική.

— Ποτέ!

— Διατί;

— Δι' ἕνα λόγον, ἀπεκρίνατο ἡ Νάνσυ εὐσταθῶς, τὸν ὁποῖον ἡ μὶς εἰξεύρει, καὶ θὰ τον παραδεχθῇ, εἶμαι βεβαία, διότι μοὶ τὸ ὑπεσχέθη· καὶ δι' ἕνα ἄλλον λόγον ἀκόμη, ὅτι ἐὰν διάγῃ κακοῦργον βίον, ὁ ἰδικός μου δὲν εἶναι καλλίτερος· πολλοὶ διάγομεν τὸν ἴδιον βίον... καὶ δὲν θέλω νὰ φέρω τὴν καταστροφὴν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι... μερικοὶ τοὐλάχιστον.... ἠμποροῦσαν νὰ καταστρέψωσιν ἐμὲ, καὶ δέν το ἔκαμαν, ὅσον κακοῦργοι καὶ ἂν ἦναι....

— Λοιπόν! ἔσπευσε νὰ εἴπῃ ὁ κύριος, ὡσεὶ

τὴν ἀπάντησιν ταύτην προσεδόκα· παραδόσατέ μας τὴν Μώνξ, καὶ ἄφετε ἐπάνω μας τὴν ὑπόθεσιν.

— Καὶ ἂν αὐτὸς καταγγείλῃ τοὺς ἄλλους;

— Σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἂν αὐτὸς ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν, ἡ ὑπόθεσις δὲν θὰ προχωρήσῃ περαιτέρω. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Ὄλιβερ ὑπάρχουσι μερικαὶ περιπέτειαι, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶναι καλὸν νὰποκαλυφθῶσι δημοσίως. Φθάνει μόνον νὰ μάθωμεν τὴν ἀλήθειαν καὶ δὲν ζητοῦμεν τίποτε πλειότερον, καὶ οὐδενὸς θὰ παραβιασθῇ ἡ προσωπικὴ ἐλευθερία.

— Καὶ ἂν δὲν θελήσῃ νὰ ὁμολογήσῃ τίποτε; παρετήρησεν ἡ Νάνσυ.

— Τότε, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος, ὁ Ἰουδαῖος δὲν θὰ προσαχθῇ ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης, χωρὶς τὴν συγκατάθεσίν σας. Ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ σας ἀναφέρω τοιαῦτα ἐπιχειρήματα, τὰ ὁποῖα ἐλπίζω ὅτι θὰ σας πείσωσιν.

— Ἡ κυρία μοὶ δίδει τὸν λόγον της ὅτι οὕτω θὰ γίνῃ; ἠρώτησε μετὰ ζωηρότητος ἡ Νάνσυ.

— Ναί, ἀπεκρίνατο ἡ Ῥόζα· ὑπόσχομαι τοῦτο ῥητῶς.

— Ὁ Μώνξ δὲν θὰ μάθῃ ποτὲ πῶς ἐπληροφορήθητε ταῦτα;

— Οὐδέποτε, ἀπεκρίνατο ὁ κύριος· θὰ συλληφθῇ μὲ τρόπον, τὸν ὁποῖον δὲν θὰ ἠμπόρει ποτὲ νὰ φαντασθῇ.

— Πολλάκις εἶπα ψεύματα, καὶ ἔζησα ἀπὸ παιδικῆς μου ἡλικίας μὲ ψεύστας, εἶπεν ἡ Νάνσυ μετά τινα σιγήν· ἀλλὰ πιστεύω εἰς τὸν λόγον σας.»

Ἐπαναληφθείσης καὶ αὖθις αὐτῆς τῆς διαβεβαιώσεως ταύτης, ἤρχισε νὰ περιγράφῃ λεπτομερέστατα τὸ καπηλεῖον, ὁπόθεν παρηκολούθησεν αὐτὴν τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ὁ κατάσκοπος· ὡμίλει δὲ ταπεινῇ τῇ φωνῇ, ὥστε ὁ ὠτακουστὴς οὐδὲν ἠδυνήθη νὰκούσῃ τῶν ὑπ' αὐτῆς λεχθέντων· ἔστιν ὅτε διέκοπτε τὸν λόγον, διότι ὁ κύριος ἐσημείου ἐν τάχει τινὰς τῶν πληροφοριῶν. Περιγράψασα δὲ μετὰ μεγάλης ἀκριβείας τὸ καπηλεῖον, ὑποδείξασα τὸ μέρος ὁπόθεν ἠδύναντο νὰ τον ἴδωσι κάλλιστα ἀπαρατήρητοι καὶ εἰποῦσα τίνα ἡμέραν καὶ τίνα ὥραν συνείθιζε νὰ μεταβαίνῃ ἐκεῖ ὁ Μώνξ, ἔμεινεν ἐπί τινας στιγμὰς σύννους, ὡσεὶ προσεπάθει νὰ συγκεντρώσῃ τὰς ἀναμνήσεις αὐτῆς, καὶ ἀκολούθως περιέγραψε τὰ χαρακτηριστικὰ καὶ τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ κακούργου ἐκείνου. Προτοῦ ὅμως νὰ τελειώσῃ τὴν περιγραφὴν ταύτην, ἐκπλαγεῖσα ἐκ τοῦ ἤθους τοῦ κυρίου πρὸς ὃν ὡμίλει, ἠρώτησεν αὐτὸν διατί ἐταράχθη. Ἀλλ' οὗτος ἔσπευσε νὰποκριθῇ ὅτι ἦτο ἀκουσία νευρικὴ ταραχὴ καὶ παρεκάλεσεν αὐτὴν νὰ ἐξακολουθήσῃ.

«Ὅλας σχεδὸν αὐτάς τὰς λεπτομερείας, εἶπεν ἡ Νάνσυ, τὰς ἔμαθον εἰς τὸ καπηλεῖον, περὶ τοῦ ὁποίου σᾶς ὡμίλησα· διότι ἐγὼ δὲν τὸν εἶδα παρὰ δύο φορὰς μόνον, καὶ τὰς δύο τυλιγμένον εἰς ἕνα μεγάλον μανδύαν. Λύται εἶναι νομίζω ὅλαι αἱ λεπτομέρειαι, τὰς ὁποίας δύναμαι νὰ σας δώσω, καὶ αἱ ὁποῖαι θὰ σας βοηθήσουν νὰ τον ἀναγνωρίσητε. Σταθῆτε, προσέθηκεν, εἰς τὸν λαιμὸν, καὶ εἰς μέρος ὅπου φαίνεται ὅταν στρέφῃ τὴν κεφαλήν, ἔχει....

— Ἓν πλατὺ κόκκινον σημεῖον, ἀνεφώνησεν ὁ κύριος.

— Πῶς! εἶπεν ἡ Νάνσυ, τὸν γνωρίζετε;»

Ἡ Ῥόζα δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ κραυγὴν ἐκπλήξεως· ἐπί τινα δὲ λεπτὰ ἅπαντες ἐτήρησαν ἄκραν σιγήν, ὁ δὲ κατάσκοπος ἠδύνατο νὰκούῃ καὶ αὐτὴν τὴν ἀναπνοήν των.

«Νομίζω πῶς τὸν γνωρίζω, εἶπεν ὁ κύριος, ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ τὰ ὁποῖα εἴπετε.... ἀλλὰ νὰ ἴδωμεν.... πολλάκις ὑπάρχουν ἀλλόκοτοι ὁμοιότητες· ἴσως καὶ δὲν εἶναι αὐτός.»

Τοὺς λόγους τούτους εἶπε μετά τινος ἀδιαφορίας, ἔκαμεν ἓν βῆμα πρὸς τὸ μέρος ἔνθα ἐκρύπτετο ὁ κατάσκοπος, ὅστις ἤκουσεν αὐτὸν ψιθυρίζοντα, «Αὐτὸς θὰ ἦνε!»

«Τώρα, κορίτσι μου, εἶπε πλησιάσας τὴν Νάνσυ, μᾶς προσεφέρατε μεγάλην ἐκδούλευσιν, καὶ ἐπεθύμουν νὰ προκύψῃ κάτι τι καλὸν καὶ διὰ σᾶς. Εἰς τί δυνάμεθα νὰ σας φανῶμεν χρήσιμοι;

— Εἰς τίποτε, ἀπεκρίνατο ἡ Νάνσυ.

— Μὴ ὁμιλῆτε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, εἶπεν ὁ κύριος μετ' ἀγαθότητος, ἐξ ἧς θὰ συνεκινεῖτο καὶ πλέον ἀπεσκληρυμένη καρδία. Σκέφθητε. Εἰπέτε μου τί δύναμαι νὰ πράξω ὑπὲρ ὑμῶν;

— Τίποτε, σὲρ, ἐπανέλαβεν ἡ νέα ὀδυρομένη· τίποτε δὲν ἠμπορεῖτε νὰ πράξητε ὑπὲρ ἐμοῦ· δὲν ὑπάρχει πλέον δι' ἐμὲ ἐλπίς.

— Μὴ ἀπελπίζεσθε τόσον εὔκολα, εἶπεν ὁ κύριος· τὸ παρελθόν σας ἦτο ἔνοχον· ἐκάμετε κακὴν χρῆσιν τῶν δώρων τῆς νεότητος, τῶν ἀνεκτιμήτων θησαυρῶν, τοὺς ὁποίους ὁ Πλάστης ἅπαξ μόνον χορηγεῖ· ἀλλὰ δύνασθε νὰ ἐλπίζετε εἰς τὸ μέλλον. Μίαν μόνον λέξιν φθάνει νὰ εἴπητε, καὶ προτοῦ νὰ χαράξῃ ἡ αὐγὴ, θὰ εὑρεθῆτε εἰς μέρος ἀσφαλὲς, μακρὰν τῶν καταγωγίων σας καὶ τῶν συνενόχων, τοὺς ὁποίους οὐδέποτε πλέον θὰ ἐπανίδητε.»

Καὶ ἄλλους πολλοὺς παραμυθητικοὺς λόγους προσέθηκεν ὁ γέρων κύριος, μεθ' οὗ ἤνωσε τὰς παρακλήσεις αὐτῆς ἡ Ῥόζα, προσπαθοῦσα νὰ ἐξαγάγῃ τοῦ βυθοῦ τῆς ἀπωλείας τὸ δύστηνον ἐκεῖνο πλάσμα. Ἀλλ' ἡ Νάνσυ, μετά τινας σιγμὰς ἐνδομύχου πάλης αἰσθημάτων, ἀπέρριψεν ἄπελπις τὰς γεννικὰς αὐτῶν προσφοράς, ἐμμένουσα στερρῶς εἰς τὴν ἀπόφασιν αὐτῆς τοῦ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν αὐτὸν ἐλεεινὸν βίον, ἀφ' οὗ λίαν ὀψὲ ἐζήτουν νὰποσπάσωσιν αὐτήν.

«Ἠλέπιω καλῶς ὅτι ματαίως κοπιῶμεν, ἐπεὶ-

πεν ὁ κύριος στενάξας. Ἴσως μάλιστα διακινδυνεύομεν τὴν ἀσφάλειάν της κρατοῦντες αὐτὴν ἐνταῦθα· τὴν ἐκρατήσαμεν περισσότερον ἢ ὅσον ὑπελόγιζε.

— Ναί, ναί, εἶπε ζωηρῶς ἡ Νάνσυ· ἔπρεπε νὰ εὑρίσκωμαι τώρα πολὺ μακράν.

— Πῶς θὰ τελειώσῃ ἡ ταλαίπωρος αὕτη κόρη; ἀνεφώνησεν ἡ Ῥόζα.

— Πῶς; ἐπανέλαβεν ἡ Νάνσυ· ἰδέτε ἐμπρός σας, μίς· ἰδέτε τὰ μαῦρα αὐτὰ κύματα τοῦ ποταμοῦ· δὲν ἀκούσατε πολλάκις νὰ λέγωσι, πῶς ῥίπτονται εἰς αὐτὰ δυστυχεῖς καθὼς ἐγώ, χωρὶς ψυχὴ γεννητὴ νὰ λυπῆται ἢ νὰ ἐνδιαφέρηται διὰ τοῦτο; Ἴσως αὐτὸ συμβῇ μετὰ ἔτη, ἴσως μετὰ μῆνας, ἀλλ' αὐτὸ θὰ ἦναι τὸ τέλος μου.

— Μὴ λέγητε τοιαῦτα, σᾶς παρακαλῶ, εἶπεν ἡ Ῥόζα κλαίουσα.

— Δὲν θὰ ἀκούσητε ποτὲ τοιαῦτα φρικώδη πράγματα, ὁ Θεὸς νὰ σας φυλάττῃ, καλή μου κυρία!»

Ὁ κύριος ἐκίνησε διὰ νεύματος χωρίσῃ.

«Πάρετε αὐτὰ τὰ χρήματα, εἶπεν ἡ Ῥόζα· πάρετε αὐτὰ πρὸς χάριν μου, διὰ νὰ εὐκολυνθῆτε ἂν ἔλθητε εἰς ἀνάγκην.

— Ὄχι, ὄχι! ἀπεκρίνατο ἡ Νάνσυ· δὲν ἔκαμα αὐτὸ διὰ χρήματα· ἀφήσατέ με νὰ ἔχω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ συλλογίζωμαι ὅτι δὲν το ἔκαμα ἀπὸ συμφέρον· ὅμως δώσατέ μου κἀνὲν ἰδικόν σας πρᾶγμα πρὸς ἐνθύμησιν· κἀνέν. . . . ὄχι, ὄχι δακτυλίδι. . . . Τὰ χειρόκτιά σας ἢ τὸ μανδήλι σας, κἀνὲν πρᾶγμα ὁποῦ νὰ το φυλάξω ὡς ἰδικόν σας, καλή μου κυρία. . . . αὐτό, εὐχαριστῶ! Χαίρετε!»

Ἡ Νάνσυ ὑπὸ τοιαύτης κατελήφθη ταραχῆς, καὶ ὑπὸ τοιούτου φόβου μὴ ἀνακαλυφθῇ, ὥστε ὁ κύριος ἔσπευσε νἀπομακρυνθῇ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν της μετὰ τῆς Ῥόζας. Ὅτε ἀνῆλθον εἰς γέφυραν, ἔστησαν ἀμφότεροι ἀκίνητοι.

«Ἀκούσατε, εἶπεν ἡ Ῥόζα ἀκροωμένη, δὲν ἐφώναξε; Μοὶ ἐφάνη ὡς νὰ ἤκουσα τὴν φωνήν της.

— Ὄχι, φιλάτη μου, ἀπεκρίνατο ὁ κύριος Μπράουνλω, στραφεὶς καὶ ἰδὼν περιλύπως ὄπισθεν· δὲν ἐκινήθη ἀπὸ τὴν θέσιν της· περιμένει νἀπομακρυνθῶμεν.»

Ἡ Ῥόζα περίλυπος λίαν ἐδίσταζεν ἔτι νἀπομακρυνθῇ, ἀλλ' ὁ γέρων κύριος ἔλαβε τὸν βραχίονά της καὶ ἠρέμα παρέσυρεν αὐτήν. Μόλις δ' ἐξηφανίσθησαν καὶ ἡ Νάνσυ κατέπεσεν ἐκτάδην ἐπὶ μιᾶς τῶν βαθμίδων, χέουσα πικρὰ δάκρυα. Μετ' ὀλίγον ἀνέστη, καὶ μὲ βῆμα ἀσταθὲς ἔλαβε τὴν πρὸς τὴν οἰκίαν της ἄγουσαν. Ὁ δὲ ὠτακουστής, ἔκθαμβος, ἔμεινεν ἐπί τινα λεπτὰ ὄπισθεν τοῦ βάθρου ἀκίνητος, εἶτα ἀνῆλθε τὴν κλίμακα, εἶδε μετὰ προφυλάξεως περὶ αὐτόν, καὶ ἔτρεξεν ἀμέσως νὰ ἐκθέσῃ τὰ συμβάντα πρὸς τὸν Ἑβραῖον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Μ᾽

Ὀλέθριαι συνέπειαι.

Δύο ὧρας σχεδὸν πρὸ τῆς ἠοῦς, ὅτε αἱ ὁδοὶ ἦσαν ἔρημοι καὶ σιωπηλαὶ καὶ πᾶς θόρυβος εἶχε καταπαύσει, καθ' ἣν ὥραν καὶ αὐτοὶ οἱ μέθυσοι καὶ οἱ ἄσωτοι εὑρίσκονται οἴκαδε, τὴν ὥραν ταύτην τῆς σιγῆς καὶ τῆς γαλήνης, ὁ Ἰουδαῖος ἠγρύπνει ἐν τῇ τρώγλῃ του. Ἐκάθητο πρὸ τῆς ἐσβεσμένης ἑστίας, ὠχρός, καταπεπονημένος· οἱ ἐρυθροὶ αὐτοῦ ὀφθαλμοί, ἡ ἀπαισία ἔκφρασις τῆς φυσιογνωμίας του ἐμαρτύρουν ὁπόσον σφοδρὰ πάθη ἐτάρασσον αὐτόν, πᾶσα δὲ κίνησις τοῦ προέδιδεν ὀργὴν καὶ λύσσαν ἀκατάσχετον.

Πλησίον αὐτοῦ κατὰ γῆς ἐπί τινος στρώματος ἐκοιμᾶτο ὁ Νῶε Κλαίυπολ.

Ἐν τῷ πνεύματι αὐτοῦ συνεκυκῶντο μυρία αἰσθήματα καὶ σκέψεις, καθιστῶσαι αὐτὸν μανιώδη. Ἡ ἀγανάκτησις ἐπὶ τῇ ἀνατροπῇ τῶν σχεδίων του, τὸ μῖσος κατὰ τῆς νεάνιδος, τῆς τολμησάσης νὰ συνάψῃ σχέσεις μετὰ ξένων, ἡ ἄκρα δυσπιστία περὶ τῆς εἰλικρινείας της ἀρνηθείσης νὰ προδώσῃ αὐτόν, ἡ πικρὰ διάψευσις τῆς προσδοκίας ἐκδικήσεως κατὰ τοῦ Σάικς, ὁ φόβος περὶ ἀνακαλύψεως, καταστροφῆς καὶ καταδίκης ἴσως· πάντα ταῦτα διήγειρον ἀγρίαν λύσσαν ἐν αὐτῷ καὶ παρῆγον μυρία κακοῦργα σχέδια.

Ἔμεινεν οὕτως ἐντελῶς ἀκίνητος καὶ ἐφαίνετο μηδόλως προσέχων ἂν παρήργετο ὁ χρόνος, ὅτε κρότος βημάτων ἐν τῇ ὁδῷ ἐξήγειρεν αὐτὸν τῆς τοιαύτης νάρκης.

«Τέλος πάντων! ὑπετονθόρυσε σπογγίζων διὰ τῆς χειρὸς τὰ ξηρὰ καὶ καίοντα ἐκ τοῦ πυρετοῦ χείλη του, τέλος πάντων!»

Ταὐτοχρόνως ἠκούσθη ἀσθενὴς κρότος τοῦ κώδωνος. Ὁ Ἰουδαῖος ἀνέβη ἐν τάχει τὴν κλίμακα καὶ ἐπανῆλθε μετὰ τοῦ Σάικς, ἐγκεκορδυλημένου μέχρι πώγωνος ἐν πλατεῖ μανδύᾳ, φέροντος δὲ δέμα τι ὑπὸ μάλης.

«Νά! ἀνεφώνησε ῥίψας τὸ δέμα ἐπὶ τῆς τραπέζης. Μάζωξέ τα καὶ ξέκαμέ τα, ὅπως ἠμπορεῖς καλλίτερα. Ἀρκετὰ ἐτράβηξα ἕως νὰ τὰ πάρω. Ἔπρεπε νὰ εἶχα τελειώσει πρὸ τριῶν ὡρῶν.»

Ὁ Φέιγγιν ἔλαβε τὸ δέμα, τὸ ἔκλεισεν εἰς ἓν συρτάριον καὶ ἐκάθησε χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν. Ἀλλ' ἐξηκολούθει ἔχων πάντοτε ἐστραμμένα τὰ βλέμματα πρὸς τὸν λῃστήν, ὅτε δ' ἐκάθησε πάλιν ἀπέναντι αὐτοῦ τὸν ἐκύτταξεν ἀσκαρδαμυκτί. Τὰ χείλη του ἔτρεμον, οἱ δὲ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου του ἦσαν ἠλλοιωμένοι ἐκ τῆς ταραχῆς, ὥστε ὁ Σάικς ἔσυρεν ἀκουσίως πρὸς τὰ ὀπίσω τὸ κάθισμά του καὶ εἶδεν αὐτὸν περιδεής.

«Ἔ; τί; εἶπε· τί ἔχεις καὶ μὲ κυττάζεις ἔτσι;»

Ὁ Ἰουδαῖος ὕψωσε τὴν δεξιάν, ἀλλ' ἔτρεμε καὶ ἡ λύσσα του ἦν τοσαύτη, ὥστε οὐδὲ λέξιν ἠδυνήθη νὰ διαρθρώσῃ.

«Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! ἀνεκραύγασεν ὁ Σάικς ἐκ φόβου καταληφθείς· θὰ ἐτρελάθη· πρέπει νὰ λάβω τὰ μέτρα μου. . . .

— Ὄχι, ὄχι! εἶπεν ὁ Φέιγγιν, ἀνακτώμενος τὴν φωνήν, ὄχι. . . . ὄχι σεῖς, Σάικς. . . δὲν ἔχω διά. . . διὰ τίποτε νὰ σας κατηγορήσω.

— Μπᾶ, ἀλήθεια! εἶπεν ὁ Σάικς, ἰδὼν αὐτὸν ἀπαισίως, ἐν ᾧ συγχρόνως ἡτοίμασεν ἐν πιστόλιον ἐν τῷ θυλακίῳ του. Εἶναι τοῦτο εὐτύχημα δι' ἕνα ἀπὸ τοὺς δύο μας. Διὰ ποῖον, ἀδιάφορον.

— Ὅ τι ἔχω νὰ σοι εἴπω, Μπίλ, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος πλησιάσας τὸ κάθισμά του, θὰ σε κάμῃ νὰ θυμώσῃς περισσότερον ἀπὸ ἐμέ.

— Ἀλήθεια; ἀπεκρίνατο ὁ Σάικς δυσπίστως· ὁμίλει καὶ γρήγορα, γιατὶ ἡ Νάνσυ θὰ φοβηθῇ μήπως ἔπαθα τίποτε.

— Μήπως ἔπαθες! εἶπεν ὁ Φέιγγιν· ἔννοια σου καὶ τὰ ἔφτιαπε καλὰ αὐτή, μεῖνε ἥσυχος.»

Ὁ Σάικς ἐκύτταξε τὸν Ἰουδαῖον ἀνησύχως καὶ μὴ κατορθώσας νὰ ἐννοήσῃ τι ἐκ τῆς ἐκφράσεως τῆς φυσιογνωμίας του, ἥρπασεν αὐτὸν διὰ τῆς βαρείας του χειρὸς ἀπὸ τοῦ περιλαιμίου καὶ τον συνετάραξεν ἀποτόμως.

«Μίλει γρήγορα, εἶπεν, ἢ σ' ἔπνιξα. Ἄνοιξε τὸ στόμα σου καὶ πὲς ξάστερα τί ἔχεις νὰ εἰπῆς. Ἔλα, τελείωνε γρήγορα, βρωμόσκυλο!

— Ἂς ὑποθέσωμεν, ἤρχισε νὰ λέγῃ ὁ Φέιγγιν, πῶς αὐτὸς ὁ νέος, ποῦ κοιμᾶται ἐκεῖ. . .»

Ὁ Σάικς ἐστράφη πρὸς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος, ὡσεὶ μὴ εἶχε παρατηρήσει τὸν Νῶε κοιμώμενον. «Ἔπειτα; εἶπεν ἀναλαβὼν τὴν προτέραν αὐτοῦ στάσιν.

— Ἂς ὑποθέσωμεν, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰουδαῖος διὰ φωνῆς πνιγομένης σχεδὸν ὑπὸ τῆς ἀκαθέκτου ὀργῆς, πῶς αὐτὸς ὁ νέος τρέχει τὴν νύκτα ἔξω εἰς τοὺς δρόμους, πῶς ἀνταμώνει τοὺς χειροτέρους μας ἐχθροὺς, πῶς χωρὶς νὰ τον βιάσῃ κἀνεὶς, χωρὶς νὰ τον συλλάβῃ, χωρὶς νὰ τον φυλακίσῃ, μόνος του προδίδει ὅλα μας τὰ σχέδια καὶ τοὺς ὁδηγεῖ ποῦ ἠμποροῦν νὰ μας εὕρουν καὶ πῶς νὰ μας πιάσουν. Ἂν ὑποθέσωμεν πῶς ὅλα αὐτὰ ἔκαμε, τί θὰ γίνῃ;

— Τί θὰ γίνῃ! ἀπεκρίνατο ὁ Σάικς μετὰ φρικώδους βλασφημίας. Ἐὰν ζῇ μέχρι τοῦ ἐρχομοῦ μου θὰ του κάμω τρίψαλα τὸ κεφάλι μὲ τὰ ὑποδήματά μου.

— Καὶ ἂν αὐτὰ ὅλα τὰ ἔκαμα ἐγώ, ἀνεκραύγασεν ὠρυόμενος ὁ Ἰουδαῖος, ἐγώ, ὁποῦ εἰξεύρω τόσα πολλά, ποῦ ἠμπορῶ τόσους καὶ τόσους νὰ στείλω εἰς τὴν κρεμάλα καὶ ἐμένα μαζί;

— Δὲν εἰξεύρω, ἀπεκρίνατο ὁ Σάικς, τρίζων τοὺς ὀδόντας καὶ μόνον ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ τοιαύτης προδοσίας ὠχριῶν. Ἂν μαζὶ μᾶς ἔφεραν εἰς τὸ δικαστήριον θὰ ἐχυνόμην ἐπάνω σου, ἐμπρὸς εἰς ὅλον τὸν κόσμον, καὶ θὰ σου ἔσπαζα τὸ κεφάλι ἐκεῖ. Θὰ εἶχα τόση δύναμιν, προσέθηκε κινήσας τὸν μυώδη βραχίονά του, νὰ σου ἔσπαζα τὸ κεφάλι, ποῦ νὰ θαρρῇ κἀνεὶς πῶς πέρασεν ἀπὸ 'πάνω ἕνα κάρρο.

— Θὰ το ἔκαμνες αὐτό;

— Θὰ το ἔκαμνα; δοκίμασε, ἂν ἀγαπᾷς.

— Καὶ ἂν τὴν προδοσίαν τὴν ἔκαμνεν ὁ Τσάρλυ, ἢ ὁ Ἀπανωλαδιᾶς, ἢ ἡ Μπέττυ, ἢ. . .

— Ἀδιάφορον ποιός, ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ Σάικς ὀργίλως. Ὁποιος καὶ ἂν ἦταν θὰ τοῦ τὸ πλήρωνα μὲ τὸ παραπάνω.»

Ὁ Φέιγγιν ἐκύτταξε καὶ πάλιν αὐτὸν ἀσκαρδαμυκτί, τῷ ἔνευσε νὰ σιωπήσῃ, ἔκλινε πρὸς τὸν κοιμώμενον καὶ ὤθησεν αὐτόν. Ὁ δὲ Σάικς ἐκάθησεν, ἀναμένων μετὰ ἐκπλήξεως καὶ ἀγωνίας τὸ ἀποβησόμενον, στηρίξας τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῶν γονάτων.

«Μπόλτερ, Μπόλτερ! εἶπεν ὁ Φέιγγιν, καὶ ὑψώσας τὴν κεφαλήν, προσέθηκε μετὰ σατανικῆς χαιρεκακίας· Τὸ καϋμένο τὸ παιδί! εἶναι κουρασμένο. . . κουρασμένο διότι τόσον καιρὸν παρεμόνευεν αὐτὸ τὸ κορίτσι, Μπίλ.

— Τί ἐννοεῖς;» ἠρώτησεν ὁ Σάικς ἀνεγερθείς.

Ὁ Ἰουδαῖος δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ὤθησε καὶ πάλιν τὸν Νῶε διὰ νὰ τον ἀφυπνίσῃ· τέλος κατώρθωσε τοῦτο ἐν μέρει καὶ ὁ Νῶε ἐγερθεὶς ἀνεκάθησεν ἐπὶ τοῦ στρώματός του. Ἀκούσας δὲ πολλάκις ἐπαναληφθὲν τὸ πλαστὸν ὄνομά του, ἔτριψε τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ χασμώμενος ἐκύτταξε περὶ αὐτόν.

«Εἰπέ μας ἄλλην μιὰ φορὰ ὅλα αὐτά, διὰ νὰ τ'ἀκούσῃ, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος δείξας τὸν κακοῦργον.

— Τί νὰ εἰπῶ; ἠρώτησεν ὁ Νῶε, ὑπνομαχῶν ἔτι.

— Τὰ περὶ. . . . τῆς Νάνσυ, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος λαβόμενος τῆς χειρὸς τοῦ Σάικς, ὡς βουλόμενος νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὸν νἀπέλθῃ προτοῦ νἀκούσῃ ὅλα. Τὴν ἠκολούθησες;

— Ναί;

— Ἕως εἰς τὴν γέφυραν τοῦ Λονδίνου;

— Ναί.

— Ὅπου ἀντάμωσε δύο πρόσωπα;

— Βέβαια.»

Ὁ Φέιγγιν ἐξηκολούθησεν οὕτως ὑποβοηθῶν τὸν ὑπνοβαρῆ Νῶε, μετ' ὀργῆς μόλις συγκρατουμένης, καὶ διηγήθη πάντα ὧν ἐκεῖνος ἔτυχεν αὐτόπτης κατὰ τὴν αὐτὴν νύκτα, παραλιπὼν μόνον τὰ σχετιζόμενα μὲ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν προσήλωσιν ἣν πρὸς αὐτοὺς ἐπεδείξατο ἡ Νάνσυ.

«Καὶ τί εἶπεν, ἠρώτησεν ἐπὶ τέλους καὶ τὰ χείλη του ἔτρεμον, διὰ τὴν περασμένην κυριακήν;

— Ὅ τι σᾶς εἶπα, ἀπεκρίνατο ὁ Νῶε.

— Εἰπέ το πάλιν! εἰπέ το! ἀνεκραύγασεν ὁ

Φείγγιν ἀφρίζων ἐκ λόσσης, καὶ διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς σφίγγων τὸν βραχίονα τοῦ Σάικς, ἐν ᾧ τὴν ἄλλην ἐκίνει ὡς μαινόμενος.

— Τὴν ἠρώτησαν, εἶπεν ὁ Νῶε, ὅστις ἐντελῶς σχεδὸν ἀφωπνώσας ἤρχισε νὰ καταλαμβάνῃ τίς ἦτο ὁ Σάικς, τὴν ἠρώτησαν διατί δὲν ἦλθε τὴν περασμένην κυριακὴν, καθὼς ὑπεσχέθη· εἶπε πῶς δὲν ἠμπόρεσε. . . .

— Καὶ διὰ ποίαν αἰτίαν; εἰπὲ τὴν αἰτίαν! ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος θριαμβικῶς· εἰπέ του τὰ ὅλα.

— Γιατὶ τὴν ἐκράτησε, λέει, διὰ τῆς βίας εἰς τὸ ἀσπίτι ὁ Μπίλ, αὐτὸς διὰ τὸν ὁποῖον, λέει, τοὺς ὡμίλησε, λέει, τὴν ἄλλη φορὰ, ἀπεκρίνατο ὁ Νῶε.

— Καὶ τί ἄλλο; ἀνεφώνησεν ὁ Ἰουδαῖος· τί ἄλλο εἶπε δι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον;

— Πῶς δὲν τῆς ἦταν, λέει, εὔκολο νὰ ἐβγαίνῃ ἔξω, λέει, ἂν δὲν ἔλεγεν εἰς αὐτὸν ποῦ θὰ 'πάγῃ· καὶ τὴν πρώτην φορὰν, λέει, ποῦ ὑπῆγε νὰ εὕρῃ, λέει, τὴν κυρίαν, τὸν. . . . χὰ χὰ χά! πόσῳ ἐγέλασα ἅμα τὸ ἄκουσα. . . τὸν ἐπότισε, λέει, λαύδανον διὰ νὰ τὸν ἀποκοιμίσῃ.

— Ἀνάθεμά την! ἀνεκραύγασεν ὁ Σάικς, ἀποσπασθεὶς ἀποτόμως τῶν χειρῶν τοῦ Ἰουδαίου. Ἀφῆτέ με!»

Καὶ ὠθήσας μακρὰν αὐτοῦ τὸν Ἰουδαῖον ἐξώρμησε τοῦ δωματίου καὶ ἀνερριχήθη εἰς τὴν κλίμακα ὡς μαινόμενος.

«Μπίλ! Μπίλ! ἀνεφώνησεν ὁ Ἰουδαῖος, τρέξας κατόπιν αὐτοῦ. Ἕνα λόγο, ἕνα λόγο μονάχα!»

Δὲν θὰ εὕρισκεν ὅμως καιρὸν οὐδὲ λέξιν μετ' αὐτοῦ νἀνταλλάξῃ, ἂν οὗτος δὲν ἐβράδυνε μὴ δυνάμενος νἀνοίξῃ τὴν θύραν. Ἵστατο λοιπὸν ἐκεῖ, βλασφημῶν καὶ ὠρυόμενος, ὅτε ὁ Ἰουδαῖος ἀσθμαίνων κατέφθασεν αὐτόν.

«Ἄφησέ με νὰ 'βγῶ, εἶπεν ὁ Σάικς. Μή μου λὲς τίποτε, ἂν θέλῃς τὴν ζωήν σου! Ἄφησέ με νὰ 'βγῶ, σοῦ λέγω!

— Ἕνα λόγο μόνον, εἶπεν ὁ Φείγγιν, θεὶς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ κλείθρου. . . . Νὰ μὴ. . .

— Τί;

— Νὰ μὴ. . . νὰ μὴ τὴν κακομεταχειρισθῇς πολὺ, Μπίλ», εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος μὲ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἡ ἡμέρα ὑπέφωσκεν ἤδη· ἀμφότεροι οἱ κακοῦργοι διέκριναν τὰ πρόσωπα ἀλλήλων· ἀντήλλαξαν ταχὺ καὶ ἀπαίσιον βλέμμα, προδίδον ὅτι ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἐνεφαροῦντο ἀμφότεροι σκέψεων.

«Ἐννοῶ μὲ αὐτό, εἶπεν ὁ Φείγγιν, κρίνας περιττὸν νἀποκρύπτῃ ἐπὶ πλέον τοὺς διαλογισμούς του, πῶς δὲν πρέπει νὰ τὴν κακομεταχειρισθῇς πολύ. . . . διότι αὐτὸ δὲν εἶναι φρόνιμον· χρειάζεται πονηρία, Μπίλ, καὶ ὄχι πολὺς σαματᾶς.»

Ὁ Σάικς οὐδὲν ἀπεκρίνατο, ἀλλὰ μόλις ἔστρεψε τὴν κλεῖδα ὁ Ἰουδαῖος, καὶ ἀμέσως ἀνοίξας βιαίως τὴν θύραν ἐξώρμησεν εἰς τὴν ἔρημον ὁδόν.

Χωρὶς δὲ νὰ σταθῇ που, χωρὶς μηδ' ἐπὶ στιγμὴν νὰ σκεφθῇ, χωρὶς νὰ στρέψῃ μηδὲ ἅπαξ τὴν κεφαλὴν δεξιᾷ ἢ ἀριστερᾷ, χωρὶς νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν ἢ νὰ ταπεινώσῃ αὐτοὺς πρὸς τὴν γῆν, ὁ ἀλιτήριος ἐκεῖνος ἔτρεχεν, ἁπλανὲς ἔχων τὸ βλέμμα καὶ τοὺς ὀδόντας συνεσφιγμένους. Φθὰς πρὸ τῆς θύρας τῆς κατοικίας του, περιέστρεψεν ἠρέμα τὴν κλεῖδα, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, ἔκλεισε τὴν θύραν διὰ διπλῆς περιστροφῆς τῆς κλειδὸς, ἐπλησίασε βαρεῖάν τινα τράπεζαν εἰς τὴν θύραν καὶ ἀκολούθως ἀπέσυρε τὰ παραπετάσματα τῆς κλίνης.

Ἡ νεᾶνις ἐκοιμᾶτο ἡμιενδεδυμένη. Ἀκούσασα κρότον, ἠγέρθη τοῦ ὕπνου ἔντρομος.

«Σήκω ὀρθή! εἶπεν ὁ Σάικς.

— Σὺ εἶσαι, Μπίλ; ἀνεφώνησεν αὕτη περιχαρής, ἰδοῦσα αὐτόν.

— Ναὶ, ἀπεκρίνατο· σήκω ὀρθή.»

Κηρίον τι ἔκαιε πλησίον τῆς κλίνης· ὁ κακοῦργος τὸ ἀπέσπασε διὰ τῆς βίας τοῦ κηροπηγίου καὶ τὸ ἔρριψεν εἰς τὴν ἑστίαν· ἡ νεᾶνις, ἰδοῦσα ὅτι ὑπέφωσκεν ἡ ἡμέρα, ἠγέρθη τῆς κλίνης διὰ νἀποσύρῃ τὰ παραπετάσματα τοῦ παραθύρου.

«Ἄφησέ τα, εἶπεν ὁ Σάικς, παρεμβάς. Εἶναι ὅσο φῶς χρειάζεται δι' ἐκεῖνο ποῦ θέλω νὰ κάμω.

— Μπίλ, εἶπεν ἡ Νάνσυ περιδεὴς, διατί μὲ κυττάζεις ἔτσι;»

Ὁ κακοῦργος ἔστη ἐπί τινας στιγμὰς, ἠτένισεν αὐτὴν φρυάσσων· εἶτα ἁρπάσας αὐτὴν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καὶ ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ, τὴν ἔσυρε μέχρι τοῦ μέσου τοῦ δωματίου, ἔρριψεν ἐν βλέμμα πρὸς τὴν θύραν, καὶ ἔφραξε τὸ στόμα της διὰ τῆς εὐρείας παλάμης του.

«Μπίλ! Μπίλ! . . . εἶπεν ἡ νεᾶνις διὰ φωνῆς πεπνιγμένης, παλαίουσα μετὰ δυνάμεως ἣν χορηγεῖ ὁ φόβος τοῦ θανάτου, δὲν θὰ φωνάξω... ἄκουσέ με. . . ὁμίλησέ μου. . . εἰπέ μου, τί ἔκαμα;

— Τὸ ἠξεύρεις καλὰ τί ἔκαμες, στρίγγλα! ἀνεφώνησεν ὁ κακοῦργος. Σὲ πῆραν ἀπὸ 'πίσω ἀπόψε! Ὅ τι εἶπες τὸ ἄκουσαν.

— Τότε δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, σῶσέ μου τὴν ζωὴν, ὅπως ἐγὼ ἔσωσα τὴν ἰδικήν σου, ἐφώνησε, κρατήσασα αὐτὸν στερεῶς. Μπίλ, ἀγαπητέ μου Μπίλ, δὲν θὰ σου βαστάξῃ ἡ καρδιὰ νὰ με σκοτώσῃς. Ὤ! συλλογίσου τί ἀρνήθηκα ἀπόψε διὰ χάρεν σου. Μὴ κάμῃς αὐτὸ τὸ κακούργημα . . . δὲν θὰ σ' ἀφήσω! Μπίλ, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, στάσου, πρὶν νὰ χύσῃς τὸ αἷμά μου. Σοῦ ὁρκίζομαι εἰς τὴν ψυχήν μου, δὲν σ' ἐπρόδωκα!»

Προσεπάθησε βιαίως ν' ἀπαλλάξῃ τοὺς βραχίονάς του, ἀλλὰ ματαίως, διότι ἐκείνη τὸν ἔσφιγγε σπασμωδικῶς καὶ δὲν τὸν ἄφινε.

«Μπίλ, ἐκραύγασε προσπαθοῦσα νὰ στηρίξῃ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους του, ὁ κύριος ἐκεῖνος καὶ ἡ καλὴ ἐκείνη κυρία μοῦ ἐπρότειναν ἀπόψε νὰ ὑπάγω νὰ ζήσω εἰς τὰ ξένα, ὅπου θὰ εὕρω καταφύγιον. Ἄφησέ με νὰ τους ἴδω καὶ πάλιν καὶ νὰ τους παρακαλέσω νὰ λάβουν τὴν ἴδια καλωσύνη καὶ διὰ σέ· νἀφίσωμεν αὐτὸν τὸν κατηραμένον τόπον· νὰ 'πᾶμα μακρυὰ, καθένας μας χωριστὰ νὰ ζήσωμεν καλλίτερη ζωή, νὰ μὴν ἐπανίδῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον· νὰ λησμονήσωμεν ὅσα ἐκάμαμεν καὶ μόνον εἰς τὰς προσευχάς μας νὰ τα ἐνθυμώμεθα. . . Ἠάντοτε ἔχει κἀνεὶς καιρὸν διὰ νὰ μετανοήσῃ· μοῦ τὸ εἶπαν. . . καὶ καταλαμβάνω τώρα πῶς ἦτο σωστό· ἀλλὰ χρειαζόμεθα καιρὸν. . . . ὀλίγον καιρόν!. . .»

Ὁ κακοῦργος κατορθώσας νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν ἑτέραν τῶν χειρῶν αὐτοῦ, ἥρπασε τὸ πιστόλιόν του. Ἀλλά, καίπερ τετυφλωμένον ἐκ τοῦ θυμοῦ καὶ σχεδὸν μανιώδη, οὐδόλως διέλαθεν αὐτὸν ὅτι θὰ προεδίδετο παραχρῆμα ἐκ τῆς ἐκπυροσκροτήσεως. Ὅθεν ἐπάταξεν δίς διὰ τοῦ κοντακίου τὴν κεφαλὴν τῆς νεάνιδος, ἥτις ἤγγιζε σχεδὸν τὴν ἰδικήν του.

Ἐκλονήθη ἡ Νάνσυ καὶ ἔπεσε, τυφλωθεῖσα ἐκ τοῦ ἀφθόνου αἵματος, τοῦ ἐκρεύσαντος ἐκ τοῦ μετώπου αὐτῆς. Ἀνεσηκώθη ὅμως μετὰ κόπου εἰς τὰ γόνατα, ἐξήγαγε τῶν κόλπων της λευκὸν μανδήλιον,—τὸ ὑπὸ τῆς Ῥόζας Μαιυλάκη δοθὲν αὐτῇ,—καὶ συνάψασα τὰς χεῖρας, ὕψωσεν αὐτὸ εἰς τὸν οὐρανὸν, ὅσον αἱ ἐκλείπουσαι δυνάμεις αὐτῆς ἐπέτρεπον καὶ ἐψέλλισε προσευχὴν ἐπικαλουμένη τὸ ἔλεος τοῦ Πλάστου.

Ἦτο ἀποτρόπαιον τὸ θέαμα. Ὁ δολοφόνος ἐβάδισε μὲ κλονούμενα βήματα πρὸς τὸν τοῖχον, καὶ θεὶς τὴν χεῖρα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἥρπασεν ἐν ῥόπαλον καὶ ἀπετελείωσε τὸ θῦμά του.

**Π

Ἕπεται τὸ τέλος.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Κύριε διευθυντὰ τῆς *Ἑστίας*,

Ὁ κύων Ἀζὼρ, περὶ οὗ ἐμνημονεύσατε ἐν τῷ *Δελτίῳ* (ἀριθ. 101) τοὺς χαριτωμένους στίχους τοῦ κ. Α. Ρ. Ῥαγκαβῆ, ἠδύνατο νὰ ἀξιωθῇ βιογραφίας, περιεργοτέρας ἴσως τινῶν ἐξ ἐκείνων αἵτινες ἐδημοσιεύθησαν ἢ πρόκειται νὰ δημοσιευθῶσιν ἐν Γερμανίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ τῆς Εὐρώπης περί τινων ἐπισήμων ἀνδρῶν τῆς Ἑλλάδος. Δυστυχῶς δὲν ἔχω τὴν ἀπαιτουμένην πρὸς τοῦτο ἐπιτηδειότητα· ὅθεν ἀρκοῦμαι νὰ κοινοποιήσω δι' ὑμῶν εἰς τὸν μέλλοντα αὐτοῦ ἱστορικὸν, ὅτι πολλὰ ἐγράφησαν ἐν Ἀθήναις εἰς τιμὴν τοῦ καλοῦ κἀγαθοῦ τούτου κυνὸς ποιήματα, ὧν τὸ κάλλιστον, κατ' ἐμὲ, εἶνε τὸ τοῦ συντάκτου τῆς «Ἐφημερίδος» κ. Ι. Καμπούρογλου, τὸ ὁποῖον, καί τοι ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ «Ἀττικῷ Ἡμερολογίῳ» τοῦ 1871, θέλουσι νομίζω εὐχαρίστως ἴδει οἱ ἀναγνῶσται ὑμῶν καὶ ἰδίως αἱ ἀναγνώστριαι ἀνατυπούμενον εἰς τὰς στήλας τῆς *Ἑστίας*.

Εἷς τῶν συνδρομητῶν σας.

Ἰδοὺ τὸ ποίημα:

Τίς λέγει πῶς ἀνάξιος εἶν' ὁ Ἀζὼρ ἐπαίνων,
ὁ ἀπαλόθριξ ὁ Ἀζὼρ, ὁ γέρων εὐγενής;
Γηράσκει θωπευόμενος καὶ τὴν οὐρὰν του σείων,
— ὡραῖος, ὡς αὐτὸς, κἀνείς.

Καὶ εὐτυχὴς! οὐδέποτε αἰσθάνεται φιλίαν,
εἰμὴ πρὸς μόνους τοὺς πιστῶς θωπεύοντας αὐτόν!
Δὲν θὰ γνωρίσῃ βέβαια ποτὲ τὴν ἀθυμίαν
ἀποτυχόντων ἐραστῶν.

Καὶ τὰ δεινὰ αἰσθήματος μὴ ἀνταμειβομένου
οὐδέποτε θὰ ὑποστῇ· μὲ ὅσον ἀρκετὴν
ῥωμαντισμὸς, ποιήματος κακῶς στιχουργημένου
ὀὲν θὰ τὸν ἴδῃς ποιητήν.

Εἶναι τρυφὴ τῶν κυριῶν· λυποῦνται αὗται, χαίρουν,
ἢ πάσχουν τι ἀόριστον, τίς οἶδε διὰ τί;
Ἀμέσως τὸν πιστὸν Ἀζὼρ εἰς τὴν ἀγκάλην φέρουν,
Ὦ! τύχη ἐπιθυμητή!

Σιγᾷ εὐγλώττως ὁ Ἀζὼρ, ὡς ἄγαλμα ἀρχαῖον.
Πόσοι τὸ δῶρον ἔχοντες θνητοὶ τῆς λαλιᾶς
χρήσιν αὐτοῦ ποιοῦν αἰσχρὰν, φλυαρῶν ματαίων
πληροῦντες τόσας ἀγυιάς!

Δὲν βλέπει ἴσως ὄνειρα ὅταν βαθὺ κοιμᾶται.
Καλλίτερα· κατήντησε καὶ ἔξυπνοι πολλοὶ
νὰ βλέπουν ὄνειρα μωρά·—τοσοῦτον ἀπατᾶται,
πᾶς ὅστις ὀνειροπολεῖ.

Λοιπὸν αἰσθάνετ' ὁ Ἀζὼρ· ἔχει ψυχὴν ἐπίσης
καὶ μᾶλλον διορατικὴν καὶ μᾶλλον ἰσχυρὰν
τῆς τοῦ ἀνθρώπου, ἐπειδὴ τὸν ὁδηγεῖ ἡ φύσις
ν' ἀρκῆται σείων τὴν οὐρὰν.

Τοιοῦτος εἶναι ὁ Ἀζὼρ ὁ ἀπαλόθριξ κύων.
Παρήγορος τῆς θλίψεως καὶ σύντροφος χαρᾶς,
τοῦ γέλωτος ῥιπίδιον, μανδήλιον δακρύων,
εὐγνώμων μέχρι τῆς οὐρᾶς.

Τοὺς στίχους τούτους δέχθητι, Ἀζὼρ, καὶ μὴ γαυγίσῃς,
καί τοι στερούμενος λεπτῆς ἀνθρώπων ἕκοης.
Πολλὰ τῶν ζώων λογικὰ δὲν μ' ἐννοοῦν ἐπίσης,
— μ' ἓν θώπευμα σὺ μ' ἐννοεῖς.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐν τῷ δικαστηρίῳ ὁ καύσων ἦν ἀφόρητος, ἔμελλε δὲ νὰ δικασθῇ κακοῦργος, ὅστις εἶχε μαχαιρώσει γυναῖκά τινα.

— Τὸν γνωρίζεις; εἶπεν ὁ πρόεδρος τῇ παθούσῃ δακτυλοδεικτῶν τὸν κακοῦργον.

— Ἂν τὸν γνωρίζω; . . . βίγος μὲ καταλαμβάνει νὰ τὸν βλέπω.

— Εὐτυχὴς σύ! εἶπεν ὁ πρόεδρος, σπογγίζων τὸν ἱδρῶτά του.

* * *

— Μαμὰ, τί πρᾶγμα εἶνε ἄγγελος;

— Ἄγγελος, κόρη μου, εἶνε ἕνα παιδάκι μὲ πτερά.

— Μὰ λοιπόν. . . . ἡ *γκουβερνάντα* μου δὲν ἔχει πτερά· διατί ὁ μπαμπᾶς τῆς λέγει πάντοτε: ἄγγελέ μου;

Γνῶμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωχιοῦ.]

62.

Ἡ εἰλικρίνεια δικλίς τις εἶναι τῆς ἀνθρωπί-

νης καρδίας· ὀλίγοι ὅμως τοῦ προτερήματος αὐτοῦ μετέχουσιν, ἡ δὲ κοινῶς νομιζομένη εἰλικρίνεια σεσοφισμένη τις εἶναι ὑπόκρισις, χρησιμεύουσα πρὸς σαγηνείαν τῆς πίστεως τῶν ἄλλων.

63.

Ἡ πρὸς τὸ ψεῦδος ἀπέχθεια πολλάκις φιλοδοξία τις εἶναι ἀφανής· ἐπιζητεῖ δὲ ὁ ὑπ' αὐτῆς κατεχόμενος νὰ προσελκύσῃ, πρὸς πᾶσαν μὲν αὐτοῦ μαρτυρίαν, τὸ ἀξιόπιστον, πρὸς πάντα δὲ αὐτοῦ λόγον, σέβας θρησκευτικόν.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

⁂ Οἱ τρόποι ἑκάστου εἶνε τὸ ἀλάνθαστον κάτοπτρον τῆς ἠθικῆς αὐτοῦ καταστάσεως.

⁂ Ὁ ἄνθρωπος ἀλγεῖ, διότι γεύεται τ' ἀποτελέσματα τῆς ἀτελοῦς αὐτοῦ φύσεως.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

〰 Παρ' ἡμῖν τοῖς Βυρωπαίοις ἐάν τις ἀπατηθεὶς ἀγοράσῃ πρόστυχον πρᾶγμα ἀντὶ ὑπερόγκου τιμῆς, ἕνα μόνον τρόπον ἐκδικήσεως ἔχει, τουτέστι νὰ λυπηθῇ ἐνδομύχως καὶ οὐδέποτε τοῦ λοιποῦ νὰ πατήσῃ τὴν φλιὰν τοῦ καταστήματος τοῦ ἀγενοῦς ἐμπόρου. Ἀλλ' οἱ Ἀμερικανοὶ ὅμως μετ' ὀλιγωτέρας μεγαλοφροσύνης καὶ ψυχικῆς εὐσταθείας ὑπομένουσι τὰς τοιαύτας περιπετείας τῆς παλιντρόπου τύχης, ὡς ἀποδείκνυται ἐκ τοῦ ἑπομένου διηγήματος, ὅπερ ἐρανιζόμεθα παρ' ἀμερικανικῆς τινος ἐφημερίδος (New-York advertiser):

«Πρό τινων ἡμερῶν κατὰ τὴν ὁδὸν Broadway, τὴν κεντρικωτάτην πασῶν τῶν ὁδῶν τῆς Νέας Ὑόρκης, ἐφείλκυε τὴν προσοχὴν τῶν ἀνθρώπων μαῦρός τις ἔχων ἐπ' ὤμου ἀλεξίβροχον ἢ μᾶλλον τὸν σκελετὸν ἀλεξιβρόχου, ἐξ οὗ ἐκρέματο πινακίδιον μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης:

Ἀλεξίβροχον πρώτης ποιότητος ἐκ τοῦ ἐμπορικοῦ καταστήματος Ἰώνσονος μετὰ ἓξ ἡμερῶν χρῆσιν!

Φυσικὰ δὲ ὁ μαῦρος διέβαινε πρὸ τοῦ καταστήματος *Ἰώνσονος καὶ Σας*, περὶ οὗ ἔλεγε τὸ πινακίδιον. Ὁ ἔμπορος *σπεύσας ὅπου ἴδοι*, ἐφρόντισε περὶ τῆς συλλήψεως τοῦ μαύρου. Ἀλλ' ὅτε ἦλθεν εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἀστυνομίας εὗρέ τινα Σεύμουρ καλούμενον ἐκ Χικάγου, ὅστις ἐδήλωσεν ὅτι αὐτὸς ἀνέθηκε τὴν ἐργασίαν ταύτην εἰς τὸν μαῦρον καὶ τούτου ἕνεκεν αὐτὸς εἶνε καὶ ὁ ὑπεύθυνος. Διηγήθη δὲ ὅτι εἶχεν ἀγοράσει τὸ *σῶμα τοῦ ἐγκλήματος* πρὸ ἑβδομάδος παρὰ τοῦ κ. Ἰώνσονος, ὅπερ ἤδη ἦτο ἐν τῇ καταστάσει ἐν ᾗ ὁ μαῦρος τὸ περιέφερε πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ κοινοῦ. Καὶ εἶπε μὲν τὰ δίκαια παράπονά του εἰς τὸν ἔμπορον, ἀλλ' οὗτος οὐ μόνον δέν τον ἀπεζημίωσεν, ἀλλὰ καὶ οὐδεμίαν συμπάθειαν ἐξεδήλωσε. Τότε δὲ καὶ αὐτὸς ἐπενόησε τὸν τρόπον τοῦτον τῆς ἐκδικήσεως, νομίζων ὅτι οὐδόλως διὰ τοῦτο παρηνόμει. Μετὰ τὴν δήλωσιν ταύτην ὁ μὲν μαῦρος ἀπελύθη ἐλεύθερος, ἡ δὲ δικαιοσύνη ἀπεφάνθη ὅτι ἐφ' ὅσον δὲν ἐτάραττε τὴν δημοσίαν τάξιν οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἐνοχλήσῃ τὸ παράπαν τὸν μαῦρον οὐδὲ νὰ τον ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ περιπάτου του. Καὶ ὁ μαῦρος ἐξηκολούθησε βαδίζων ἄνω καὶ κάτω ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου τοῦ πρὸ τοῦ καταστήματος *Ἰώνσονος καὶ Σας* ἔχων ἐπ' ὤμου τὸν σκελετὸν τοῦ ἀλεξιβρόχου, τὸ ψηλαφητὸν τοῦτο δεῖγμα τῆς ἀπάτης τοῦ ἐμπόρου.

〰 Περίεργόν τι παρετηρήθη ἐν ταῖς ἀπογραφικαῖς σημειώσεσι ταῖς περιεχομέναις ἔν τινι ἐκθέσει τοῦ ἐπὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως ὑπουργοῦ τῆς Γαλλίας. Πρόκειται περὶ τοῦ ἀριθμοῦ *τῶν ὡρῶν καθ' ἃς* ἐργάζεται ἡ νεότης. Κατὰ μέσον ὅρον οἱ μαθηταὶ τὸν μὲν χειμῶνα δαπανῶσιν εἰς τὸ σχολεῖον 15 ὥρας, ὧν 11 καὶ 25′ εἰς πραγματικὴν ἐργασίαν (παραδόσεις καὶ μελέτην), 3 δὲ ὥρας καὶ 35′ εἰς φαγητὸν καὶ ἀνάπαυσιν, τὸ δὲ θέρος 16 ὥρας. Πρόδηλον δὲ εἶνε ὅτι αἱ ἐργάσιμοι ὧραι εἶνε πάρα πολλαί, πλείονες μάλιστα τῶν εἰς τοὺς ἐργάτας ἐπιβαλλομένων. Ἐκ τούτου λαμβάνουσα ἀφορμὴν γαλλική τις ἐφημερὶς λέγει: «Πολλάκις γίνεται λόγος περὶ τῆς ἠθικῆς ἀνυψώσεως τοῦ ἔθνους, ἀλλὰ πρέπει νὰ μεριμνᾷ τις καὶ περὶ τῆς φυσικῆς. Ἐὰν ἡ ἀνάπτυξις τῶν σωματικῶν δυνάμεων ἐξησφαλίζετο διὰ συχνῶν πορειῶν καὶ ἄλλων ἀσκήσεων δὲν θὰ ἐβλέπομεν πλέον κατὰ τοὺς προθιβασμοὺς τῆς πολυτεχνικῆς τοῦ Σαὶν Σὺρ *σχολῆς τοσούτους νέους ἀδυνάτους καὶ φθίνοντας.*»

〰 Ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ πληθυσμοῦ ἑκάστου Κράτους, ἀναλογοῦσι κατ' ἄτομον ταχυδρομικαὶ ἀποστολαί: Ἀγγλίαν 33,4, Ἑλβετίαν 24,1, Γερμανίαν 16,6, Βέλγιον 13,1, Δανίαν 11,8, Αὐστρίαν 8,1, Σουηδίαν 6,7, Ἱσπανίαν 4,3, Πορτογαλίαν 3,0, Ἑλλάδα 2,0, Ῥωσσίαν 1,0, Ῥουμουνίαν 0,5. Ὁ *ἀριθμὸς τῶν ἐπιστολῶν*, ἐφημερίδων κλπ. τῶν μεταβιβασθεισῶν τῷ 1876 *διὰ τῶν εὐρωπαϊκῶν ταχυδρομείων ἀνέρχεται περὶ τὰ 5 δισεκατομμύρια.*

Εἷς Ἀναγνώστης.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Πασῶν τῶν τροφῶν ὁ τυρὸς εἶνε ἀζωτικώτατος, τουτέστι περιέχει πλεῖστον ἄζωτον. Διὸ καὶ δὲν πρέπει νὰ ποιώμεθα κατάχρησιν αὐτοῦ, διότι ἡ λέξις *ἄζωτος* σημαίνει «ἐπιβλαβὴς εἰς τὴν ζωήν.» Μάλιστα δὲ δὲν πρέπει νὰ τρώγωμεν τυρὸν ἀδιαφόρως οἵαν δήποτε ὥραν τῆς ἡμέρας.

Ἰδοὺ δὲ διὰ τίνος μεταφορικοῦ καὶ ζωηροῦ τρόπου ἐπίσημός τις ἰατρὸς ὥρισε τὴν ἐπὶ τοῦ στομάχου ἐπίδρασιν τοῦ τυροῦ:

«Ὁ τυρὸς ἐσθιόμενος τὴν μὲν πρωΐαν εἶνε χρυσός, τὴν δὲ μεσημβρίαν ἄργυρος, τὴν δ' ἑσπέραν μόλυβδος.»

ΑΘΗΝΗΣΙ.—ΤΥΠΟΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ, ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, 13.